Omraam Mikhaël Aïvanhov

CALEA TĂCERII

Notă

Dorim să atragem atenţia cititorilor asupra faptului că învăţătura ezoterică a Fraternităţii Albe, răspândită de Maestrul Omraam Mikhael Aivanhov, este strict orală, ceea ce explică anumite aspecte din textele care alcătuiesc prezentul volum.

De asemenea, am dori să fie limpede cititorilor faptul că termenul „Albă” - în sintagma Fraternitatea Albă Universală - nu se referă, câtuşi de puţin, la culoarea pielii, specifică unei rase. Aşa cum albul este sinteza tuturor celorlalte culori, ideea de Fraternitate Albă Universală se adresează tuturor oamenilor, fără excepţie.”

Ea îi cheamă să împlinească, pe întreg Pământul, o viaţă fraternă, armonioasă, respectând fiecare rasă, fiecare religie, fiecare naţionalitate.

Cap. 1 - Zgomot şi linişte

Mergeţi în vizită la prieteni şi, de la intrare, sunteţi asaltaţi de gălăgie: câinii latră, copiii se hârjonesc şi plâng, radioul şi televizorul urlă, părinţii strigă, uşile se trântesc... Cum să nu-ţi îmbolnăveşti mintea trăind într-un zgomot continuu? Pe străzile oraşelor, în uzine, la locul de muncă, nu există decât zgomot, în natură, găsim din ce în ce mai puţină linişte şi chiar cerul a devenit acum mai zgomotos! Ne întrebăm unde să mai mergem, ca să găsim puţină linişte...

De aceea, când veniţi la reuniunile noastre, vă cer să fiţi atenţi, să nu faceţi prea mult zgomot. Izgrev, Bonfin, toate celelalte centre fraterne, sunt locuri unde veniţi să găsiţi condiţii pe care nu le întâlniţi în viaţa obişnuită, regenerându-vă şi împlinind o lucrare spirituală. De aceea, vă rog mereu să încercaţi să nu aduceţi cu voi, aici, zgomotele lumii obişnuite.

Ştiu că acest lucru pare destul de greu de îndeplinit, la început: păstrarea liniştii nu face parte din principalele preocupări ale oamenilor: ei vorbesc, strigă, răstoarnă obiecte... Nici măcar nu-şi închipuie că acest comportament le poate dăuna lor şi celorlalţi. Aşa cum sunt, aşa se şi poartă; ei sunt mândri de ei, iar anturajul trebuie să îi suporte aşa cum sunt. Iată o formă de egoism foarte dăunătoare evoluţiei. Dimpotrivă, trebuie să fim atenţi să nu-i deranjăm pe ceilalţi cu gălăgia noastră, căci astfel devenim conştienţi, dezvoltând numeroase calităţi, delicateţe, bunătate, generozitate, armonie... Şi vom fi primii care vom beneficia de ele! Trebuie să înţelegem bine importanţa legăturii ce există între o atitudine şi evenimentele vieţii.

Eu am mare nevoie de linişte. Numai în linişte reuşesc să mă împlinesc şi să-mi pregătesc munca, îmi este greu să suport zgomotul, îl îndepărtez cât pot. Când aud zgomote, nu mai am decât o dorinţă, aceea de a lăsa totul baltă, plecând cât mai repede posibil. Bineînţeles, aceia care vin aici pentru prima oară, sunt puţin derutaţi de această linişte şi, nefiind obişnuiţi cu ea, se întreabă: „Unde am aterizat? Cred că într-o mănăstire!” De ce o mănăstire? Liniştea nu aparţine mănăstirii, ea aparţine naturii, înţelepţilor, tuturor Iniţiaţilor şi oamenilor chibzuiţi.

Cu cât evoluăm, cu atât avem nevoie de linişte. Să fii zgomotos nu este un semn bun. Mulţi oameni fac tărăboi, numai ca să fie băgaţi în seamă! Ei vorbesc tare, râd, pătrund zgomotoşi într-o sală unde lumea este instalată deja, trântesc uşile, obiectele, numai ca să pară interesanţi. A face zgomot, constituie pentru ei o modalitate de afirmare, de a-şi face simţită prezenţa. Este bine să ştie că butoaiele goale fac cel mai mare zgomot: imediat li se face simţită prezenţa! Da, mulţi oameni se aseamănă cu butoaiele goale: ei merg peste tot făcând o mare gălăgie, fapt ce le demonstrează incapacitatea şi mediocritatea.

Mă uit la oameni şi comportamentul lor îmi descoperă pe loc vocaţia, caracterul, temperamentul şi gradul de evoluţie. Totul stă scris în felul lor de a vorbi şi de a se comporta. Unii vorbesc ca şi cum ar dori să acopere, să ascundă câte ceva, temându-se că liniştea ar putea dezvălui ceea ce ei doreau să camufleze. Imediat ce îi întâlniţi, ei vă povestesc tot felul de istorii, impunându-vă o anumită părere despre ei, despre alţii sau chiar despre mersul lucrurilor. Veţi replica că ei doresc să facă cunoştinţă mai bine cu voi. Da, dar ca să faci cunoştinţă cu cineva, liniştea este adesea mai potrivită decât cuvântul. Da, petrecând împreună câteva momente liniştite, ne putem cunoaşte mai bine, decât într-o vorbărie inutilă.

Zgomotul îl reţine pe om în regiunile inferioare ale psihicului: el îl împiedică să intre în acea lume subtilă unde mişcare devine mai uşoară, viziunea mai clară, gândirea mai creativă. Bineînţeles, zgomotul este expresia vieţii, dar nu a gradelor ei superioare, căci el arată mai degrabă o imperfecţiune în construcţia sau funcţionarea obiectelor şi chiar a fiinţelor. Când o maşină sau aparat începe să dea rateuri, acestea sunt

însoţite mereu de zgomote; iar, dacă proiectanţii se ocupă să pună la punct aparate silenţioase, aceasta înseamnă că ei sunt conştienţi că aduc prin aceasta, o adevărată schimbare: liniştea este mereu indice al perfecţiunii.

Durerea în sine este un zgomot ce ne previne că lucrurile încep să se strice, într-un corp sănătos, organele sunt liniştite.

Bineînţeles, ele se exprimă, fiind vii, dar o fac în tăcere. Liniştea este semnul că totul funcţionează cum trebuie în organism. Primul scârţâit poate anunţa venirea bolii.

Tăcerea este limbajul perfecţiunii, în timp ce zgomotul este expresia unei defecţiuni, a unei anomalii sau a unei vieţi ce este încă în dezordine, anarhică şi care trebuie controlată, perfecţionată. De exemplu, copiii sunt zgomotoşi pentru că au energie şi o vitalitate copleşitoare. Dimpotrivă, vârstnicii sunt tăcuţi. Veţi spune: „Bineînţeles, este normal, vârstnicii iubesc liniştea pentru că au puţine forţe, deci zgomotul îi deranjează.” Este posibil, dar s-ar mai putea ca ei să fi evoluat, şi spiritul lor să fie acum acela care îi determină să caute liniştea.

Pentru a-şi depăna amintirile, reflectând, revizuind şi concluzionând, ei au nevoie de această linişte, unde se face o lucrare de detaşare, de simplificare, de sinteză. Căutarea liniştii este un proces interior care conduce fiinţele către lumină şi o adevărată înţelegere a lucrurilor. Cu cât omul se maturizează, cu atât mai mult el înţelege că zgomotul este un inconvenient în munca sa, în timp ce liniştea este un factor de inspiraţie; astfel, el o va căuta, oferind inimii sale, sufletului şi spiritului său posibilitatea de a se exprima

prin meditaţie, rugăciune, creaţie filosofică sau artistică.

Dar, multora nu le place linîştea, o suportă cu greu; ei sunt asemenea copiilor care nu se simt bine decât în zgomotul mulţimii, ceea ce dovedeşte că ei mai au încă mult de lucru pentru a-şi clădi o adevărată viaţă interioară. Chiar şi liniştea naturii îi tulbură şi când se întâlnesc, se grăbesc să vorbească ca şi cum liniştea i-ar fi deranjat: ei o simt ca pe un gol ce ar trebui umplut prin gesturi şi cuvinte. Este normal, liniştea fizică îi obligă să-şi conştientizeze propriile disonanţe şi dezacorduri interioare, de aceea frica îi copleşeşte: liniştea poate chiar să-i înnebunească. Negăsind nimic în interior, ca să se distreze şi să-şi omoare timpul, ei cad pradă, încet-încet, demonilor interiori.

Liniştea este o expresie a păcii, a armoniei, a perfecţiunii. Acela care începe să iubească liniştea, care înţelege că liniştea îi oferă cele mai bune condiţii pentru activitatea psihică şi spirituală, ajunge, încetul cu încetul, să o împlinească în tot ceea ce face: atunci când mişcă un obiect prin casă, când vorbeşte, când lucrează, în loc să facă o harababură, el devine mai atent, mai delicat, mai simplu; tot ceea ce face pare impregnat de ceva ce coboară dintr-o altă lume, o lume plină de poezie, muzică, dans, inspiraţie.

Ca discipol al învăţământului Fraternităţii Albe Universale, trebuie să ştiţi că există anumite reguli de cunoscut şi de respectat, calităţi ce trebuie să vi le dezvoltaţi, dacă doriţi cu adevărat să vă manifestaţi în această Fraternitate ca un membru activ, însufleţitor, surâzător. Liniştea este una dintre aceste reguli, una dintre aceste calităţi. Deci, învăţaţi să iubiţi şi să realizaţi liniştea, altfel, chiar dacă vă veţi afla acolo în

corpul fizic, sufletul şi spiritul vă vor fi mereu în altă parte.

Cap. 2 - Realizarea liniştii interioare

În planul fizic este uşor să obţii liniştea, ajunge să închizi uşa sau ferestrele, să-ţi astupi urechile. Dar, aici nu este vorba despre liniştea exterioară. Desigur, ea este necesară, indispensabilă, în măsura în care ea oferă condiţiile necesare pentru realizarea celeilalte linişti, a celei interioare, a gândurilor şi sentimentelor, ceea ce este mult mai greu de obţinut. Deoarece acolo, în forul tău interior există zgomot, discuţii, harababură, explozii.

Din nefericire, când încercăm să explicăm oamenilor că este în interesul lor să realizeze această linişte interioară, oferindu-le chiar metode de a ajunge la ea, ei nu ascultă, nu înţeleg, iar zgomotul ce îl păstrează în ei se reflectă în întreaga lor conduită, care este dezordonată, haotică.

Dacă veniţi într-o Şcoală iniţiatică, trebuie să învăţaţi lucruri esenţiale, altfel nu merită osteneala. Unul dintre aceste lucruri este tocmai realizarea liniştii interioare. Zilnic, trebuie să vă străduiţi să evitaţi zgomotele ce vă vin din interior: discuţii, revolte, certuri datorate unor gânduri, dorinţe şi sentimente rău stăpânite. Ca să scăpaţi de această gălăgie, trebuie să învăţaţi să nu mai trăiţi la suprafaţa lucrurilor, expuşi agitaţiilor şi necazurilor ce se produc, ci să vă eliberaţi de preocupările prozaice, de griji, şi mai ales să schimbaţi natura nevoilor voastre. Atât timp cât veţi rămâne în lumea nevoilor obişnuite, nu veţi reuşi să vă eliberaţi. Fiecare nevoie, fiecare dorinţă, vă conduce pe căi bine determinate şi,

cunoscând natura acestora, veţi ajunge într-o zonă populată cu fiare care urlă sau, dimpotrivă, într-o regiune populată cu creaturi celeste ce vă vor primi cu cântece de armonie.

Pentru moment, liniştea pe care aţi reuşit să o obţineţi nu este una adevărată. De câte ori nu aţi experimentat-o! închideţi ochii, şi toate problemele, toate preocupările sau animozităţile vă sar în faţă. În această aşa-zisă „linişte”, continuaţi să vă certaţi cu soţia, vă bateţi copiii, ţipaţi la un vecin care v-a insultat, îi cereţi mai mulţi bani patronului... şi toate acestea le numiţi linişte! Ei bine nu, acesta este un mare tărăboi!

Există persoane cărora le putem auzi zgomotul interior, chiar şi când stau liniştite: o nelinişte, un freamăt le străbate întreaga fiinţă. Dar, există şi cazuri mai rare, din nefericire, de persoane ce par înconjurate de linişte. Chiar şi atunci când vorbesc, ele emană ceva liniştitor. Da, liniştea este o calitate a vieţii interioare. Dar, nu mă veţi putea înţelege decât atunci când veţi reuşi să rămâneţi cel puţin câteva minute într-o adevărată linişte, ceea ce, poate, nu vi s-a întâmplat niciodată.

Câţi nu se înşeală, gândind că liniştea este neapărat un gol, absenţa oricărei activităţi sau creaţii, într-un cuvânt, neantul, în realitate, există linişte şi linişte... dar într-o manieră mai generală o putem împărţi în două mari categorii: aceea a morţii şi aceea a unei vieţi superioare. Despre această ultimă categorie vorbim aici, căci pe ea trebuie să o înţelegem. Această linişte nu este o inerţie, ci o lucrare, o activitate intensă care se realizează în mijlocul unei armonii profunde. Nu este nici vid, nici absenţă, ci o împlinire comparabilă cu cea trăită de

fiinţele unite de o mare iubire şi care trăiesc ceva atât de intens, încât nu poate fi exprimat nici prin gesturi, nici prin cuvinte.

În om, liniştea este rezultatul unei armonii în cele trei planuri, fizic, astral şi mental. Deci, pentru a introduce liniştea în voi, trebuie să încercaţi să creaţi o armonie în corpul fizic, în sentimente şi în gânduri. Vi s-a întâmplat, câteodată, să simţiţi imediat o linişte profundă, instalându-se în voi, ca şi cum zgomotul interior, pe care nu-l mai sesizaţi, trăind zilnic în el, s-ar fi oprit brusc? Această linişte aţi receptat-o ca pe o eliberare, o uşurare, ca şi cum o greutate v-ar fi căzut de pe umeri, s-ar fi produs o eliberare din străfunduri, o poartă vi s-ar fi deschis, lăsând sufletul să plece şi să se dilate în spaţiu.

Această experienţă ce v-a fost dată să o trăiţi ca pe un dar ceresc fără să fi făcut nimic pentru a o obţine, o puteţi repeta, prin străduinţă şi conştientizare. Un anumit număr de activităţi şi exerciţii vă pot ajuta în acest sens; fiecare îşi are felul şi mireasma sa, iar cântecul, de exemplu, este unul dintre acestea. Cântând înainte şi după reuniuni, aşa cum o facem noi, înainte şi după mese, realizăm o stare de armonie, de poezie şi inspiraţie care, ajutată de gândirea şi conştiinţa noastră, uşurează tensiunile interioare. Căci, trebuie să înţelegem că nu cântăm numai pentru plăcerea de a cânta, pentru propria bucurie. Nu, cântăm fiindcă cântecul trezeşte în noi o stare de vibraţii intense, favorabile lucrării spirituale.

Între cântece, facem o pauză, în linişte, iar dacă eu prelungesc această pauză nu trebuie să vă impacientaţi. Prin felul lor, prin inspiraţia lor mistică, cântecele pe care le interpretăm ne ridică nivelul de conştiinţă, iar liniştea ce rămâne între ele va fi

impregnată de puritatea lor, de frumuseţea şi profunzimea lor. între noi şi împrejurul nostru, simţim prezenţa unor curenţi, a unor entităţi, a unor lumini. Ce condiţii minunate sunt aici..., de ce să nu le folosim în mod conştient?

Putem regăsi liniştea şi ascultând muzică. De aceea, de ani de zile v-am obişnuit ca la sfârşitul întrunirilor să ascultaţi recviemuri, liturghii muzicale, oratorii, căci această muzică este expresia, reflectarea, unor lumi aflate cu mult deasupra pasiunilor omeneşti, conducându-ne, cel puţin pentru câteva minute, în această lume superioară.

Este inutil să aspiraţi la mari realizări spirituale atâta vreme cât nu veţi stăpâni curentul zgomotos şi dezordonat al gândurilor şi sentimentele voastre; ele vă împiedică să aduceţi în voi adevărata linişte, cea care repară, uşurează, armonizează şi răcoreşte!... Când veţi ajunge să realizaţi această linişte, veţi transmite imperceptibil tuturor faptelor voastre un ritm, o distincţie. Vă deplasaţi, atingeţi obiectele şi totul în voi nu este decât dans şi muzică. Această mişcare armonioasă care se transmite tuturor celulelor organismului vostru vă face bine şi acţionează binefăcător asupra tuturor fiinţelor ce vă-nconjoară: ele se vor simţi uşurate, libere, luminate şi îndemnate, la rândul lor, să se străduiască să regăsească aceste senzaţii trăite alături de voi.

O altă metodă de restabilire a liniştii în sine este postul. De aceea, toate religiile au recomandat postul şi, după caz, au fixat modalităţi şi durata. Postul înseamnă oprirea funcţionării anumitor „uzine” şi această oprire produce o mare uşurare în toate celulele. Dar, înainte de instalarea păcii, se face o curăţenie, însoţită adesea de mult zgomot, căci

circulaţia se accelerează, sângele ne pulsează în tâmple, resimţim zgomote în urechi, ameţeli, dureri în diferite părţi ale corpului. Aceste simptome ne vin de la jivinele grădinii zoologice din sânul nostru care strigă de foame. Dar, în curând fiarele se calmează şi o mare linişte, o mare pace, încep să se instaleze.

Bineînţeles, postul este o disciplină ce trebuie practicată cu înţelepciune şi prudenţă, pentru a nu produce altfel de perturbări în organismul fizic şi chiar în cel psihic, în schimb, cântecul şi ascultarea muzicii se pot face fără nici un fel de pericol. Bineînţeles, eu ştiu că voi nu apreciaţi prea mult aceste metode simple pe care vi le prezint, tocmai datorită simplităţii lor. Dar, într-o bună zi le veţi recunoaşte valoarea. Aşteptând, încercaţi totuşi să le aplicaţi.

De mai multe ori pe zi, acordaţi mai multe minute acestui proces de introducere a liniştii în organism, închideţi ochii, lăsaţi gândurile şi grijile zilnice deoparte, dirijaţi-le spre înalt, spre sursele vieţii, ce hrănesc întreg universul. Când simţiţi că aţi putut opri şuvoiul de gânduri şi de imagini ce vă străbat, pronunţaţi imediat cuvântul „mulţumesc”. Iată cel mai simplu cuvânt, care detensionează, căci mulţumind, veţi intra în acord cu Cerul, veţi ieşi din centrul strâmt al propriului eu, intrând în pacea conştiinţei cosmice... Rămâneţi cât mai mult timp posibil în această stare de linişte, şi când veţi reveni la normal, veţi simţi că elemente noi şi foarte preţioase au pătruns în voi: serenitatea, luciditatea şi forţa. Şi, deoarece respiraţia este, de asemenea, un factor de uşurare şi armonizare foarte important, pronunţând cuvântul „mulţumesc”, încercaţi să aveţi o respiraţie regulată: inspiraţi aerul foarte profund, şi expiraţi-l foarte lent, până ce plămânii se golesc complet.

Deci, de mai multe ori pe zi, obişnuiţi-vă să restabiliţi liniştea în voi. Chiar dacă nu veţi putea face acest lucru decât un minut sau două, este bine şi atât. Şi-l puteţi face chiar şi pe stradă, când simţiţi un mare necaz, o stare de rău. Aşezaţi-vă în faţa unei vitrine ca şi cum aţi privi în ea, pentru ca nimeni să nu-şi dea seama ce faceţi; închideţi ochii câteva secunde, încercând să vă izolaţi cu ajutorul gândului, şi să vă legaţi apoi de lumea armoniei şi a luminii. Apoi, vă puteţi continua drumul... Astfel, veţi neutraliza toţi curenţii negativi. Dar, dacă vă lăsaţi demagnetizaţi şi otrăviţi, acest fapt va pregăti terenul tuturor tulburărilor psihice: încet, dar sigur, vă veţi pierde echilibrul, forţele, apoi va veni boala. Să nu vă faceţi cumva iluzii, oricare ar fi remediile ce le poate aduce liniştea, vor exista mereu viruşi şi microbi, aer poluat, hrană stricată, uriaşe tensiuni psihice vor continua să domnească în lume; daca nu vă veţi lega la armonie şi lumină, încet-încet, terenul pe care veţi păşi va fi minat şi veţi sări în aer.

Odată ce aţi realizat această linişte, se pune problema păstrării ei. Altfel, la ce au fost bune toate beneficiile? Odată ce aţi introdus liniştea în voi, prin rugăciune, meditaţie, trebuie să fiţi vigilenţi ca să nu o lăsaţi să vă scape. Înţelegeţi-mă bine, scopul vieţii spirituale nu constă în a încerca, preţ de o jumătate de oră sau o oră pe zi, să restabiliţi legătura cu lumea liniştii şi a luminii, apoi să uitaţi şi să va lăsaţi antrenaţi din nou în dezordinea şi zgomotul existenţial... ca să reîncepeţi din nou mâine... nu, acest lucru nu are sens. Dimpotrivă, pacea, armonia, pe care le gustaţi în timpul meditaţiilor trebuie să vă călăuzească întreaga zi, impregnându-vă toate faptele.

A venit vremea să nu vă mai purtaţi ca nişte copii care, obligaţi să stea câteva minute liniştiţi, nu aşteaptă decât momentul când vor putea să strige şi să gesticuleze din nou. Este normal ca nişte copii să fie copleşiţi de linişte, dar nu este normal în cazul vostru; chiar dacă sunteţi supuşi trepidaţiilor zilnice, trebuie să vă străduiţi să păstraţi liniştea în voi. Mă înţelegeţi aşa cum trebuie?...

Dar, nu ajunge numai să înţelegem. Mai trebuie să şi aplicăm. Pentru mulţi există o mare prăpastie între înţelegere şi punerea în practică. Ei înţeleg, dar când este cazul să realizeze ceva, nu o mai pot face. Ori, în Ştiinţa iniţiatică, înţelegerea nu se separă de realizare. Dacă nu veţi realiza ceea ce aţi pretins că înţelegeţi, înseamnă că nu aţi înţeles nimic. Dacă aţi fi înţeles, aţi fi realizat. Da, pentru Iniţiaţi, a şti înseamnă a putea. Dacă nu puteţi, nu ştiţi, fiindcă vă lipsesc anumite elemente în cunoaştere, pentru a putea ajunge la realizare, la împlinire.

Realizarea liniştii interioare este un indiciu al evoluţiei fiinţelor. Acela care a realizat adevărata linişte, a ştiut să-şi pună ordine în sine însuşi, mulţumită cunoaşterii adevărurilor iniţiatice. Nu numai că această linişte îi va deschide porţile iluminării, dar el însuşi va deveni o sursă de binecuvântare pentru întreaga omenire.

Cap. 3 - Lăsaţi-vă grijile la uşă

În momentele de linişte, încercaţi să vă detaşaţi din ce în ce mai mult de preocupările existenţei zilnice, eliberând gândul, apoi concentrându-l spre idei şi imagini divine. Bineînţeles, este greu, viaţa este aici cu

toate problemele de rezolvat de care nu puteţi scăpa: familia, prietenii, munca, casa, banii, etc. Atunci, imediat ce închideţi ochii, apar întrebările, îndoielile, grijile, necazurile şi regretele care se prezintă şi încep să vă acapareze. Dar, nu trebuie să vă lăsaţi invadaţi de ele, trebuie să depuneţi eforturi, eliberându-vă cel puţin câteva minute, ca să puteţi gusta aroma unei alte vieţi.

Când trebuie să intre într-o moscheie, musulmanii se descalţă la uşa ei. Ei, bine, aşa trebuie să procedaţi şi voi cu grijile voastre, ca să puteţi să vă liniştiţi: lăsaţi-le pe moment afară. Apoi, le veţi prelua ieşind, dacă ţineţi neapărat să o faceţi. Uneori, întâlnim persoane care nu pot trăi fără îngrijorări, existenţa nu are sens pentru ele, dacă nu se agită, dacă nu se tulbură, trebuie să ştiţi că vor exista mereu necazuri şi griji, nu vor duce niciodată lipsa lor, dar, din când în când, este bine să le mai şi uităm!

Cum să-i înţelegem pe oameni? Mulţi vin aici la Bonfin să participe la congresele noastre. După câteva zile, observ că faţa unora se lungeşte, se întunecă. Ii întreb ce se întâmplă cu ei. „Oh!, îmi răspund, nu este normal... - Ce nu este normal?... - Viaţa de aici. -Ah! De ce? Ce vedeţi anormal aici? - Ei bine, este prea multă linişte, este prea frumos, nu suntem obişnuiţi.” Vedeţi, oamenii sunt atât de obişnuiţi să se agite încât, atunci când li se oferă posibilitatea să trăiască câteva zile în linişte, ei găsesc acest lucru anormal. Pentru ei, viaţa înseamnă tracasare, neînţelegeri, conflicte. Dovada: în faţa conflictelor, tragediilor, toţi spun: „Ce vrei, bătrâne, aşa este viaţa!” Ei bine nu, nu aceasta este viaţa, aici întâlnim numai un grad inferior al ei. Nu aici este adevărata viaţă. Nu putem cunoaşte adevărata viată, fiindcă nu am înţeles că trebuie să depunem

eforturi ca să-i putem gusta puritatea, frumuseţea, lumina.

În toate epocile, în toate civilizaţiile, au existat cel puţin câteva fiinţe care au gustat această viaţă superioară; ele au descris-o, au oferit reguli, precepte, pentru toţi aceia care şi-o doresc, care vor să guste din ea. Prima condiţie este să te poţi elibera. Da, pare simplu. Nu trebuie să mai acceptaţi să fiţi mereu nervoşi, neliniştiţi, îngrijoraţi. Oamenii sunt aceia care au făcut viaţa zgomotoasă, dezordonată, haotică, neliniştitoare. Dacă aţi cere părerea Inteligenţei cosmice, ca să ştiţi cum a conceput ea viaţa, dacă v-aţi putea da seama ce înseamnă această viaţă, veţi vedea că ea depăşeşte tot ce s-a putut imagina. De-a lungul veacurilor, oamenii au deformat, au murdărit, au ciopârţit viaţa pe care Creatorul le-a oferit-o. Şi continuă să o facă! Existenţa este aşa fel concepută, astfel ca omul să se împovăreze, din ce în ce mai mult, căci tentaţiile se înmulţesc: banul, mărirea, puterea, funcţia, avuţiile, adică nişte poveri sub care va sfârşi strivit.

De aceea, este util uneori să ne retragem câteva zile, să scăpăm de preocupări, de griji. Veţi spune: „Da, dar dacă vom încerca să scăpăm de probleme, nu le vom rezolva niciodată!” Ah, tocmai aici vă înşelaţi. Obsesia rezolvării lor nu vă va conduce la o rezolvare; dimpotrivă, le veţi întreţine şi mai mult timp. Da, dacă nu veţi ajunge la o rezolvare, în loc să le amânaţi, le veţi considera minunate, le mângâiaţi, le sărutaţi ziua întreagă, iar ele cresc şi se hrănesc pe spinarea voastră, punându-vă la pământ.

Deci, încercaţi să vă uitaţi grijile pentru un moment. Astfel, veţi oferi celulelor răgazul să se refacă, să se înarmeze, să se debaraseze de toate

toxinele pe care aceste gânduri le-au adus. Când ne înfuriem, ne intoxicăm, sângele se încarcă cu impurităţi şi, pentru a le putea elibera din organism, trebuie să acordăm puţin răgaz celulelor; dacă vor fi asaltate fără încetare, ele nu vor avea timp să se debaraseze de otravă. Da, hotărâţi-vă, detaşaţi-vă, oferind lucrătorilor Cerului, prietenilor din înalt, posibilitatea de a repara, de a ajusta, de a echilibra lucrurile. Eu vă văd, fără încetare, copleşiţi, de necazuri, de tristeţi... oh, câtă iubire! Sau mai degrabă, ce legătură puternică, ce adeziv, de care nu puteţi scăpa!

De acum înainte, încercaţi să înţelegeţi momentele de linişte ca pe o ocazie de a vă lăsa gândurile şi sentimentele în pace. Bineînţeles mereu vom găsi în noi lucrători care îşi fac munca lor de organizare şi armonizare, dar atât timp cât nu ne vom calma, uşura sau linişti, îi vom deranja. Liniştea trebuie să fie, mai întâi, un repaus, un răgaz, pentru îndepărtarea tuturor condiţiilor nefavorabile ce se opun activităţii lucrătorilor celeşti.

Deci, puneţi-vă grijile deoparte, într-un colţişor, uitaţi-le şi la puţin timp după aceea, datorită muncii voastre interioare, veţi primi lumina ce vă va permite să găsiţi soluţia. Deseori, se spune că noaptea este un sfetnic bun. Da, pentru că în timpul somnului uităm totul, dar subconştientul nostru lucrează, permiţându-ne, apoi, să vedem mult mai clar lucrurile, să găsim soluţii. De ce să nu putem face conştient acelaşi lucru, cel puţin o oră? Da, numai o oră, lăsaţi-vă preocupările la uşă aşa cum vă lăsaţi pantofii, şi pătrundeţi în sanctuarul vostru interior.

Cap. 4 - Un exerciţiu: să mănânci în linişte

Din ce în ce mai mult, oamenii se plâng de ritmul accelerat al vieţii, de aerul poluat, de hrana contaminată, de produsele toxice, şi este adevărat că ei au motive să se plângă! Viaţa este dificilă, şi chiar obositoare uneori... Dar, nu trebuie să acuzăm mereu viaţa, deseori tu însuţi eşti vinovat de starea în care ai ajuns. De exemplu, nu observăm că numeroase anomalii apar din cauza modului în care ne hrănim, a condiţiilor în care mâncăm... Ori, tocmai aici sunt multe lucruri de văzut şi de corectat. De câte ori v-am spus aceste lucruri! Nu este atât de important ce mâncaţi, cât este de important starea în care mâncaţi şi atenţia pe care o acordaţi hranei.

Esenţial pentru o bună nutriţie este să mănânci în bună armonie. De aceea, noi pregătim prin cântece această linişte în care vom lua masa. Datorită acestor cântece liniştitoare, ne armonizăm. Când ne aşezăm la masă, suntem deseori preocupaţi, nervoşi, agitaţi. Nu este o stare recomandabilă să începem masa. Chiar dacă mâncăm în linişte, în interior suntem mai mult sau mai puţin în dezordine. Meditaţia ne ajută să ne liniştim, dar cântecul ne poate ajuta mai mult, căci această armonie pe care o realizăm în noi înşine, pentru a ne exprima, produce în noi o stare vibratorie, de care beneficiem primii.

Dar meditaţia, cântecele, rugăciunea, nu sunt singurele condiţii pentru a ajunge să ne alimentăm corect. Pe parcursul mesei trebuie să păstrăm liniştea: să nu vorbim şi să nu provocăm nici cel mai mic zgomot, lovind vesela. Da, este important, căci făcând zgomot îi deranjăm pe ceilalţi. Chiar dacă nu sunt conştienţi şi nu se plâng, zgomotul farfuriilor pe care le ciocnim nu creează condiţii bune celor care mănâncă

alături de noi. S-ar putea ca, cineva, aşezat alături de voi să fie aproape de găsirea unei soluţii la una din problemele care-l frământă sau tocmai să primească binecuvântarea Cerului. Nu-l deranjaţi, pentru ca el să poată profita din plin de aceste momente. Cum nu putem şti la cine vine Spiritul în vizită, şi cine este cel mai demn să-L primească, trebuie să avem umilinţa de a-i lăsa pe ceilalţi liberi, ca să poată intra în contact cu EL.

A nu face zgomot, presupune înainte de toate, să fim atenţi la obiectele din faţa noastră, la felul în care sunt aşezate, la distanţa dintre ele, şi să fim capabili să ne controlăm gesturile pentru a nu lovi aceste obiecte, deplasându-le sau lăsându-le să cadă cu stângăcie. Astfel, de exemplu, când ne este sete trebuie să luăm paharul sau sticla cu apă, evaluând corect distanţa pentru a nu le ciocni de farfurie, sau de un alt obiect aflat pe masă. Ei da, aparent sau detalii puţin importante, dar dacă le luaţi în serios, veţi ajunge într-o zi să faceţi gesturi atât de naturale încât veţi crea impresia că întregul corp dansează. Da, există asemenea fiinţe: ele nu fac gesturi studiate, nu iau o anumită înfăţişare şi totuşi, când merg sau când ating obiectele, ai impresia că dansează.

Cât despre cei care nu doresc să ia în serios aceste detalii, înseamnă că ei nu au o viziune corectă asupra lucrurilor, căci aceste exerciţii de atenţie şi autocontrol nu se referă doar la mâncare, ci se reflectă în toate celelalte activităţi ale vieţii de zi cu zi; ele pot, în anumite circumstanţe, chiar să vă salveze viaţa. Da, dacă oamenii ar deveni conştienţi, atenţi, propriii lor stăpâni, ar avea mai puţine accidente de muncă şi, mai ales, mai puţine accidente rutiere.

Să ne referim numai la accidentele de maşină care provoacă anual moartea şi rănirea a mii de persoane. Există atâtea reguli şi indicaţii pentru şoferi încât accidentele n-ar trebui să se producă. Dacă se produc, este pentru că oamenii nu sunt suficient de pregătiţi în viaţa zilnică să gândească, să fie prudenţi, atenţi la obiectele din jurul lor. Deci, când se urcă la volanul maşinii, conduc ca şi cum ar fi singuri pe drum, devin neatenţi, un fel de „nu-mi pasă”. Plouă, este ceaţă, nu-i nimic, ei continuă să conducă cu viteză. Mai sunt şi alte maşini, cu atât mai rău pentru ele, ei se poartă ca şi cum ar fi singuri pe drum. Sunt copaci, gropi, ziduri, dar ei nu gândesc pentru că nu au învăţat să ţină cont de ceea ce există în faţa lor, în jurul lor, la o oarecare distanţă... Ei bine, tocmai mesele sunt o ocazie de a învăţa zilnic, de mai multe ori aveţi această ocazie. Exersând să manevraţi obiectele cu siguranţă, fără zgomot, veţi dobândi această atenţie şi stăpânire de sine atât de indispensabile vieţii noastre şi a celor din jur.

Dar, aceasta nu înseamnă totul: stăpânirea de sine pe care o câştigaţi astfel nu vă ajută numai să vă controlaţi gesturile, ci vă ajută în egală măsură să vă controlaţi cuvintele, reacţiile faţă de anturaj, să deveniţi mai puţin neîndemânatici, mai psihologi; veţi face mai puţine gafe, deci veţi petrece mai puţin timp în regrete şi, reparând, veţi face bine peste tot în jurul vostru.

Când veţi ajunge să mişcaţi un obiect în armonie, deja declanşaţi în voi forţe benefice ce sfârşesc prin a acţiona favorabil şi asupra celorlalţi. De aceea, dacă vă interesează magia, nu o căutaţi în ritualuri sau vrăjitorii, ea este aici, foarte aproape de voi, în gesturile voastre. În ziua în care veţi învăţa să

controlaţi gesturile, veţi deveni un adevărat mag alb. Adevărata magie constă nu în a acţiona asupra celorlalţi, ci, înainte de toate, înseamnă să acţionezi asupra ta însuţi: ea se *bazează* pe gesturile cele mai neînsemnate ale vieţii cotidiene. Dacă nu începeţi prin a vă controla gesturile, nu veţi cunoaşte magia albă. Din contră, puteţi fi siguri că sunteţi neîncetat expuşi magiei negre şi atenţie, căci voi veţi fi mereu primii care veţi recolta binele şi răul provocate de gesturile pe care le-aţi făcut, chiar dacă le-aţi făcut inconştient.

Dacă veţi ajunge să vă controlaţi din ce în ce mai bine gesturile, sentimentele, gândurile, vă veţi modifica destinul, căci destinul depinde de controlul pe care suntem capabili să-l exercităm, în tot ceea ce facem, într-adevăr, ce este un Maestru? Este o fiinţă care a reuşit să controleze totul în el, în diferite planuri, fizic, astral, mental. Deci, în acel moment, forţele naturii i se supun, spiritele la fel, chiar şi animalele, plantele şi pietrele îl ascultă. Aceasta este adevărata stăpânire de sine, adevărata măreţie.

Dar, să revenim la nutriţie. Obişnuiţi-vă să mâncaţi în linişte, veţi constata curând că apar mari modificări. După masă, vă simţiţi plini de energie, doar pentru că aţi acceptat să vă controlaţi gesturile şi să nu vorbiţi. Chiar şi gândirea vă va fi mai liberă, căci reprimându-vă dorinţa de a vorbi, aţi reuşit să o întăriţi.

Pe moment, bineînţeles că mai aveţi de lucru, căci şi în linişte, se întâmplă să mâncaţi având aceeaşi atitudine interioară, să sporovăiţi fără încetare. Veţi continua să vă gândiţi la necazuri, la duşmănii şi astfel nu veţi face o muncă benefică asupra voastră. Liniştea este condiţia ce pregăteşte terenul pentru muncă, şi nu munca însăşi. Adevărata muncă este concentrarea liberă asupra bunătăţii nemăsurate a lui Dumnezeu

care a pus atâtea binefaceri în hrană. Aşa cum v-am cerut-o, mâncaţi în linişte ca să-mi faceţi plăcere, dar gândul vă vagabondează, nu este aici, se opune acestei munci pe care nu o agreează, eu văd toate acestea... Să-mi faceţi plăcere, este frumos, dar acest mod de a mânca va trebui să-l adoptaţi pentru voi înşivă şi nu pentru mine. Pe moment, nu aţi realizat încă ceea ce este mai important.

Hrana înseamnă forţe materiale ce nu vin doar din pământ, ci din întreg universul. Alimentele, legumele, fructele sunt energii care se materializează exact cum spiritul copilului se materializează la sânul mamei sale. O fiinţă umană este, înainte de orice, un spirit, dar pentru a fi prezent şi a acţiona pe pământ trebuie să se încarneze. El nu poate face nimic în planul material dacă nu are corp fizic. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu animalele şi cu plantele: sunt entităţi venite să se încarneze. Când mâncăm, ne hrănim cu corpul acestor entităţi, corp ce este impregnat cu calităţile lor. Deci, vedeţi, hrana reprezintă mult mai mult decât ne imaginăm. În timpul iernii, nu vedem nimic, pământul este gol, apoi într-o zi câmpul se acoperă de cereale sau de legume, pomii se încarcă de fructe. Unde erau în iarnă elementele ce le permit deodată fructelor să fie vizibile, palpabile?...

Sunt elemente ce vin din spaţiu şi chiar din întreg universul, pe care noi le absorbim odată cu hrana. Ele ajung până la noi pline de viaţă cosmică şi este important să le primim conştient, pentru ca ele să poată forma corpul nostru fizic şi psihic. Trebuie, deci, să fim vigilenţi, cu atât mai mult cu cât această hrană impregnată de viaţa universală se impregnează şi cu vorbele pe care le rostim, cu sentimentele şi gândurile noastre. Acela care mănâncă furios, blestemându-i pe

ceilalţi, gândind urât despre el, nu bănuieşte că este pe cale să impregneze alimentele cu particule otrăvite şi că, absorbindu-le, este pe cale să se otrăvească pe el însuşi. Nu este suficient să nu vorbeşti: dacă mâncăm având gânduri şi sentimente ostile şi răutăcioase la adresa aproapelui nostru, rezultatul va fi tot negativ.

Pentru a primi toate binefacerile hranei, trebuie să introducem în ea elemente luminoase şi veşnice, şi aici gândul joacă un rol important. Deci, în timpul mesei, încercaţi să vă relaxaţi şi să vă îndepărtaţi gândurile chiar şi cele care se referă la linişte. Nu trebuie să fiţi preocupaţi nici măcar de ideea de a nu vorbi sau de a nu face vreun zgomot. Trebuie să fiţi liberi pentru a vă concentra atenţia asupra hranei orientând spre ea razele iubirii voastre. Atunci, se va produce separarea materiei de energie: materia se va dezintegra, în timp ce energia va intra în voi, şi astfel o veţi putea folosi.

Nutriţia nu este altceva decât un proces de dezintegrare a materiei. Cu milioane de ani înainte ca fizicienii să pună la punct fisiunea atomului, fiinţa umană a provocat în ea însăşi acest fenomen. Diferenţa dintre fisiunea atomului şi nutriţie constă doar în cantitatea de materie. A mânca înseamnă a învăţa să dezintegrezi materia şi să repartizezi energia astfel extrasă în întreg organismul: plămâni, creier, inimă... Mestecarea lentă şi îndelungată a alimentelor reprezintă o primă etapă a acestei dezintegrări. A doua etapă este munca gândului care, asemenea unei raze cu putere mare, reuşeşte să pătrundă până în inima materiei, pentru a elibera energiile cele mai subtile, întreţinând cu ajutorul lor munca sufletului şi a spiritului.

Pentru a alimenta puritatea, bunătatea, înţelepciunea şi toate calităţile noastre, avem nevoie de energie determinată. De altfel, fiecare tip de activitate necesită o energie determinată. Pentru munca manuală avem nevoie de un anumit fel de energie. Pentru activitatea intelectuală, studiu, concentrare, este necesară o altă formă de energie. Pentru munca spirituală, o altă formă, diferită de celelalte... Şi doar în linişte putem căpăta energiile psihice cele mai subtile, ce pot fi utilizate pentru o muncă spirituală.

Adăpostim în noi excelenţi chimişti care au ca menire să adune şi să distribuie elementele care ne sunt necesare pentru a ne putea îndeplini diferite sarcini. Dar, trebuie să acceptăm experienţa acestor chimişti şi să le acordăm tot respectul, căci ei sunt cei care deţin secretul energiilor vitale, ştiind să le repartizeze între diferiţi centri, asigurându-le revitalizarea şi buna funcţionare. Când distribuţia este bine făcută şi fiecare centru este corect alimentat, totul funcţionează perfect.

Pentru a primi din hrană energiile cele mai subtile pe care nu ni le poate asigura decât sistemul digestiv, trebuie să învăţăm să mâncăm în linişte, dar mai ales să mâncăm cu iubire. Iubirea este cea care vă va permite să extrageţi din alimente o energie ce va urca foarte sus în voi; în acel moment veţi putea să o utilizaţi pentru munca voastră spirituală, pentru ca forţele psihice să poată acţiona asupra hranei şi să o transforme în puritate, în lumină, în cunoaştere.

Cap. 5 - Liniştea: izvor de energii

La ora actuală toată lumea se simte obligată să alerge, să se zbată fiindcă trebuie să producem sau să vindem din ce în ce mai mult, să cumpărăm din ce în ce mai mult... Se pare că acest lucru ajută economia! Iată că, în interiorul economiei, oamenii sunt epuizaţi şi, astfel economia va înflori, se va dezvolta, în timp ce oamenii devin extenuaţi, istoviţi şi cad la pământ: ei îşi distrug sistemul nervos, dar şi inima, stomacul, plămânii vor suferi la fel, căci toată această activitate productivă, acest consum accelerat antrenează o poluare ce otrăveşte atmosfera, mările, pădurile, apa, pământul, hrana. Ei bine, după părerea mea, acest lucruri nu sunt inteligente, înţelepte. O aşa zisă „economie" care risipeşte, care distruge, murdăreşte, poate fi considerată economie adevărată? De aceea trebuie să găsim mijloace să restabilim echilibrul, să-i reîncărcăm pe oameni cu energie pură.

Ca să ne încărcăm, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să învăţăm să ne oprim. Da, în timpul zilei, din când în când trebuie să facem o pauză, să oprim alergătura, mişcarea, vorbele. Altfel, ar fi ca şi cum aţi lăsa deschise toate robinetele de apă, de gaz, sau curentul electric: în curând nu va mai rămâne nimic, toată energia s-a scurs. Imobilitatea, liniştea ne servesc la umplerea rezervoarelor. Atunci, ori de câte ori veţi putea, opriţi-vă puţin, închideţi ochii, legaţi-vă de Sursa energiei şi a luminii: după câteva minute, vă veţi simţi reîncărcaţi şi veţi putea efectua lucrări mai deosebite, fără a vă epuiza rezervele.

Când ne reunim să medităm în linişte, noi facem aceleaşi exerciţii: captăm, apoi acumulăm energii spirituale care ne întâlnesc şi care ne vor ajuta în activitatea noastră. Dar, pentru ca exerciţiul să reuşească, trebuie să învăţaţi să rămâneţi complet

imobili, să nu se audă nici cel mai mic freamăt sau pârâit; mai întâi, pentru că liniştea nu trebuie tulburată de nici un zgomot, chiar şi cel mai imperceptibil şi, în al doilea rând, fiindcă vom pierde energii neştiind să rămânem într-o imobilitate totală, înaintea meditaţiei, mişcaţi-vă cât vreţi, dar în timpul ei nu faceţi nici cel mai mic zgomot, altminteri nu veţi ajunge niciodată să vă concentraţi energiile pentru o lucrare spirituală.

Veţi spune că vă mişcaţi pentru că vă gâdilă furnicile la picioare. Este posibil, dar dacă nu vă veţi putea stăpâni aceste „furnici”, cum veţi domoli fiarele sălbatice din viaţă? Sarcina discipolului unei Şcoli iniţiatice este tocmai aceea de a deprinde cum să se domine, să se stăpânească, ca să poată intra în lumea liniştii şi armoniei, căci numai atunci vă veţi simţi magnetizaţi, plini de forţe, gata să începeţi munca: dintr-o singură lovitură, rezervoarele vi se vor umple, bateriile vi se vor încărca.

De ce sunt inactive aparatele noastre spirituale? Fiindcă ele nu primesc energii susceptibile să le pună în mişcare. Dacă veţi pune apă sau vin în motorul maşinii, veţi rămâne pe loc; dacă nu veţi pune televizorul în priză, nu veţi vedea nimic, fiecare aparat are nevoie de o sursă de energie proprie, ca să poată funcţiona. La fel se întâmplă şi cu aparatele noastre spirituale. Ele nu pot funcţiona decât cu ajutorul curenţilor de energie pură şi luminoasă pe care noi ajungem să-i punem în mişcare când intrăm în contact cu tărâmul liniştii.

Acum, mai trebuie să fiţi atenţi ca eforturile ce le faceţi pentru realizarea liniştii şi imobilităţii să nu vă aducă tensiuni. Da, de multe ori liniştea este însoţită de tensiune, căci adesea ne crispăm ca să nu facem zgomot. Nu, trebuie să ne destindem, ca să eliberăm

gândul, căci numai în această situaţie el va lucra cum trebuie. Pentru aceasta, urmăriţi-vă cu atenţie mâinile căci tocmai când credeţi că sunteţi relaxaţi, adesea mâinile vă rămân încleştate. Mâinile exprimă, mai mult decât orice altă parte a corpului, starea noastră interioară. Priviţi numai cum agită oamenii mâinile atunci când vorbesc... Şi chiar atunci când nu vorbesc, ei şi le încrucişează, le desfac, ating fără rost obiectele, se scarpină, mâzgălesc, zdrăngănesc. Este un lucru destul de greu să reuşeşti să-ţi imobilizezi şi să-ţi destinzi mâinile. De aceea, observaţi-vă cu atenţie mâinile: dacă veţi reuşi să le destinde-ţi aşa cum trebuie, veţi simţi o stare de bine până la nivelul plexului solar.

Trebuie să învăţăm să folosim aceste energii, pe care le-am captat în linişte, nu numai pentru noi înşine, ci, adunându-le, ca să le dirijăm spre binele omenirii: să proiectăm în lume unde armonioase, curenţi puternici ce vor fi captaţi de toţi aceia care vibrează la unison cu acest ideal al împărăţiei Domnului pe Pământ, trezindu-le conştiinţa, într-o bună zi, către această lucrare.

Acum câţiva ani, cercetătorii au încercat să pună la punct un proiect de baterie electrică ce folosea nisipul deşertului. Ei se gândeau că mulţumită acestui proiect, vor putea alimenta ţări întregi cu energie electrică. Nu ştiu în ce stadiu se mai află acest proiect... În orice caz, ceea ce mă interesează pe mine personal, este analogia ce există între fenomenele lumii fizice şi cele ale lumilor psihică şi spirituală. Şi, îi zăresc pe oameni, ca pe nişte grăunţe de nisip din deşert, ce se pot aduna, construind o baterie ce-şi va descărca binefacerile în lumea întreagă. Dar, din nefericire, aceasta este ultima lor preocupare. Mai degrabă, ei îşi

folosesc energiile unii contra celorlalţi; nu le trece deloc prin cap să întrevadă posibilitatea de a concentra aceste energii, producând o forţă unică, o lumină formidabilă care ar ajuta întreaga lume; nu, ei nu întrevăd acest lucru, iar dacă le vorbiţi despre el, vor rămâne uimiţi. Ei bine, trebuie să ştie că una dintre cele mai importante legi ce trebuie cunoscută este aceea că, destinul lor depinde de felul cum îşi folosesc propriile energii, în ce direcţie şi le îndreaptă.

Oamenii gândesc că au toate drepturile să folosească aceste energii la întâmplare, risipindu-le după bunul lor plac. Ei nu, aceste energii sunt preţioase. Inteligenţa Cosmică nu tolerează risipirea lor, iar oamenii vor da socoteală într-o bună zi de felul cum le-au folosit, în ce direcţie, pentru ce motiv şi în ce scop.

Deci, trebuie să-i luminăm pe oameni, să le arătăm unde le este interesul, unde le stă salvarea... Dar, vor ei, oare, să înţeleagă acest lucru? Ei au nevoie mereu de scuze, ca să justifice comportamentul lor egoist şi lipsit de înţelepciune. Dacă i-am putea face să înţeleagă că teoria fără practică rămâne inutilă! Orice le-am spune, ei ascultă, înregistrează, înţeleg chiar, dar nu fac nimic. Cunoaşterea este necesară, dar esenţialul constă în posibilitatea de a o folosi în bine.

Imediat ce veţi deprinde vreunul dintre adevărurile Ştiinţei iniţiatice, trebuie să vă preocupaţi să-l puneţi în practică, deci să vă puneţi voinţa la treabă. Da, voinţa joacă un rol foarte important în viaţa adevăratului Iniţiat. Şi tocmai aici ei diferă cel mai mult de intelectualii care citesc mult, acumulând cunoştinţe pe care nu le folosesc... decât să-şi impresioneze semenii! A venit vremea să folosiţi aceste cunoştinţe pentru a transforma şi schimba în bine lucrurile, în voi înşivă să

faceţi ceva, căci neplăcerile vieţii vă vor obliga s-o faceţi. Vă veţi rătăci la dreapta, la stânga, smulgându-vă părul din cap. Da, a-ţi smulge părul, înseamnă să faci ceva!

V-am tot repetat că gândurile şi sentimentele colective formează un „egregor”, adică o fiinţă spirituală extrem de puternică. De-a lungul veacurilor, datorită legăturii dintre noi, a consimţământului mutual, a dorinţei de a lucra împreună pentru împărăţia Domnului, formăm şi noi un egregor care se hrăneşte, se întăreşte şi acţionează pentru binele întregii lumi. Deci, hotărâţi-vă ca în timpul meditaţiilor să lucraţi ca să puteţi emite şi propaga iubirea şi lumina în lume; într-o bună zi, numele vostru va sta înscris în cartea Vieţii Veşnice.

Vă spun cu sinceritate că, peste ani, când vă veţi analiza crâmpeie din firul vieţii voastre, veţi recunoaşte că momentele petrecute în meditaţii, cântece, rugăciuni, linişte, în Fraternitate, au reprezentat cele mai preţioase clipe ale vieţii voastre. Deocamdată nu le vedeţi şi nici nu le simţiţi, dar într-o bună zi, când veţi vedea mai limpede lucrurile, veţi înţelege la ce fel de lucrare aţi contribuit. În acel moment, veţi exclama: „Lăudat fie Domnul! Binecuvântat fie numele Său, pentru că mi-a oferit prilejul să particip la această măreaţă operă!” Veţi fi uimiţi când vi se vor arăta consecinţele, rezultatele, frumuseţea acestei activităţi, minunile ce s-au produs în lume datorită ei. Căci, această lucrare la care v-am cerut să participaţi a fost deja declanşată în înalt de către îngeri şi divinităţi, iar pe pământ, noi dorim numai să deschidem o uşă, dăruindu-ne energiile, astfel ca această lucrare divină să o poată coborî, împlinindu-se şi în planul fizic.

Cap. 6 - Locuitorii tăcerii

Avem nevoie de linişte şi, mai ales, de liniştea naturii, pentru că în natură ne avem rădăcinile. Când suntem singuri în pădure, la munte, se întâmplă să ne simţim transportaţi într-un trecut îndepărtat, atunci când omul trăia în comuniune cu forţele şi spiritele naturii. Şi, chiar în acele momente dacă auzim ciripitul păsărilor sau un zgomot de cascadă, simţim că acele sonorităţi contribuie la împlinirea liniştii. Ele nu o distrug, ci, dimpotrivă o accentuează. Căci, uneori nu conştientizăm liniştea, nu-i acordăm atenţie. Lipseşte un zgomot ca acela făcut de o cracă ruptă, ca ţipătul unei păsări sau căderea unei pietre, pentru a verifica uneori cu intensitate senzaţia de linişte. Chiar zgomotul surd al valurilor nu distruge profunzimea liniştii mării sau a oceanului.

Mulţi oameni confundă liniştea cu singurătatea, de aceea se tem de linişte: le este teamă de singurătate, în realitate, liniştea este un ţinut locuit. Dacă doriţi să nu rămâneţi vreodată săraci sau singuri, căutaţi liniştea. Căci, adevărata linişte este populată de nenumărate entităţi. Creatorul a plasat peste tot locuitori: în pădure, în lacuri, în oceane, în munţi şi chiar sub pământ... Chiar şi focul este populat, şi eterul, şi stelele, totul este locuit.

Din păcate, zgomotul civilizaţiei care sfârşeşte puţin câte puţin prin a invada totul şi existenţa din ce în ce mai materialistă şi banală a oamenilor au creat condiţii nefavorabile manifestării entităţilor lumii invizibile, căci ele se îndepărtează cât pot de mult de aceste locuri ocupate de oameni. Şi nu pentru că nu i-ar iubi pe oameni, dar cum ar putea ele să rămână în

aceste ţinuturi pe care oamenii nu încetează să le tulbure, să le jefuiască prin lipsa lor de respect, prin grosolănia şi violenţa lor?... Ele se retrag din ce în ce mai mult în regiuni inaccesibile omenirii... Acest lucru l-am verificat deja. Aşa am văzut în Statele Unite, în parcul Yosemite, copaci minunaţi care au peste 4000 de ani, dar care sunt nelocuiţi: spiritele au plecat pentru că erau prea mulţi vizitatori, prea mult zgomot, multă agitaţie, iar ele au fost astfel nevoite să părăsească aceste regiuni, atât de frumoase. Aproape în fiecare copac trăieşte o creatură, dar în acest parc copacii giganţi nu erau nici vii, nici expresivi, căci nu erau locuiţi. Asemenea înţelepţilor care se *izolează* în deşert, în munţi sau în grote, pentru a scăpa de zgomot şi agitaţia oamenilor inconştienţi, spiritele luminoase ale naturii se refugiază în locuri pe care oamenii nu le-au putut încă murdări şi tulbura. Veţi spune: „Dar eu văd că ele nu pot să suporte nimic, sunt neajutorate!” Credeţi ce doriţi.

în majoritatea mitologiilor, muntele este prezentat ca un tărâm al zeilor. Acest lucru poate fi considerat ca un simbol, dar şi ca o realitate: vârfurile înalte ale munţilor sunt ca nişte antene cu ajutorul cărora pământul atinge Cerul, şi de aceea ele sunt locuite de entităţi foarte dure şi foarte puternice. Cu cât omul se înalţă pe munţi, cu atât mai mult întâlneşte liniştea, şi în această linişte el descoperă originea lucrurilor, se uneşte cu Cauza primară, intră în oceanul lumii divine.

Din păcate, în zilele noastre, cu perfecţiunea la care au ajuns mijloacele de transport, vedem din ce în ce mai des oameni mergând la munte; acest lucru a devenit ca o modă; merg la schi, pentru a se distra, a se amuza şi apoi povestesc că au reuşit să coboare pe una sau alta dintre pârtii, că au escaladat înălţimile...

Şi, în loc să respecte liniştea muntelui, să se lase influenţaţi de el pentru a descoperi stări de conştiinţă superioare, ei se comportă ca în orice loc de pe pământ; îşi aduc vinurile, jambonul, ţigările, muzica cacofonică şi urlă, glumesc, se hârjonesc... ca şi cum nu ar exista şi alte locuri pentru a chefui şi face zgomot! Astfel, ei îi deranjează enorm pe locuitorii acestor regiuni.

Dar, nimeni nu le spune oamenilor că prin neatenţia lor, prin lipsa lor de respect, ei tulbură atmosfera şi deranjează întreaga creaţie. Dacă acest lucru se prelungeşte, într-o zi, toate entităţile vor pleca acolo unde vor găsi într-adevăr liniştea, acolo unde oamenii au foarte greu acces. Odată ce acestea s-au îndepărtat de acele ţinuturi pe care locuiau, misterul şi caracterul sacru dispar odată cu ele, locurile nu mai sunt impregnate de lumină şi forţă spirituală, iar acest lucru este regretabil.

Deci, iată, este foarte clar, dacă nu mergeţi la munte într-o stare de spirit convenabilă, creaturile invizibile îşi iau măsuri de precauţie, îndepărtându-se, iar voi nu veţi primi nimic de la ele. De aceea, vă întoarceţi acasă la fel de limitaţi ca înainte, şi această mică vacanţă nu poate fi binefăcătoare sănătăţii voastre, pentru că starea fizică depinde de cea psihică.

Deci, la ce vă foloseşte că aţi urcat din greu până în vârful muntelui, dacă nu puteţi reveni mai puri, mai puternici, mai nobili şi mai sănătoşi?... dacă nu aţi înţeles că urcatul pe munţii fizici este o imagine a căţăratului pe munţii spirituali?... Să urci şi să cobori... Să urci, înseamnă să te debarasezi, încet-încet, de tot ceea ce te incomodează, te împovărează, pentru a găsi liniştea, puritatea, lumina, imensitatea şi pentru a simţi ordinea divină instalându-se în tine... Cât despre

coborâre, nici măcar nu este nevoie să explic în detaliu ce reprezint, pentru că aţi înţeles: este revenirea zgomotului în gânduri şi sentimente, revenirea agitaţiei, a dezordinii, a incertitudinilor interioare. Da, iată cum învăţăm să citim marea carte a naturii: obişnuindu-ne să-i descifrăm diferitele manifestări.

Indiferent unde mergeţi, pe munte, în păduri, pe malurile lacurilor sau ale oceanelor, dacă vreţi să vă comportaţi ca nişte copii ai Domnului care aspiră la o viaţă mai subtilă, mai luminoasă, va trebui să deveniţi mai conştienţi de prezenţa creaturilor eterice care trăiesc acolo. Apropiaţi-vă de ele cu respect şi pioşenie, întâi de toate salutaţi-le, mărturisiţi-vă prietenia, iubirea şi rugaţi-vă să vă binecuvânteze. Aceste creaturi care vă zăresc de departe, sunt atât de fermecate de atitudinea voastră încât sunt pregătite să reverse asupra voastră pacea, lumina, energia pură. Vă veţi simţi atunci scăldaţi, învăluiţi în iubire şi fascinaţi de aceste entităţi spirituale şi când veţi coborî în vale, spre oraşe, veţi aduce cu voi toate aceste bogăţii, dar şi revelaţii, idei, mai largi, mai vaste.

Apoi, în final, veţi avea bucuria să ştiţi că aţi contribuit la menţinerea în anumite ţinuturi a locuitorilor celeşti ce le populează sau, chiar să atrageţi noi prezenţe. Da, să nu uitaţi, niciodată, că numai în tăcere puteţi să pregătiţi condiţiile favorabile manifestării entităţilor divine, căci aceste entităţi au nevoie de linişte, ele aşteaptă mereu condiţiile favorabile, pe care oamenii nu le oferă decât foarte rar. Deci, de acum înainte, învăţaţi să iubiţi această linişte, gândiţi-vă cum să creaţi în jurul vostru o atmosferă spirituală de linişte şi armonie cu scopul de a pregăti venirea fiinţelor luminoase şi puternice.

Cap. 7 - Armonia, condiţie a liniştii interioare

Nu veţi ajunge să obţineţi cu adevărat liniştea interioară decât atunci când veţi începe să lucraţi asupra armoniei. Zilnic, poate de mai multe ori pe zi, opriţi-vă pentru a observa ceea ce se petrece în interiorul vostru, şi deîndată ce observaţi cea mai mică tulburare, cel mai mic dezacord, faceţi un efort pentru a-l remedia. Dacă nu, în momentul în care veţi dori să meditaţi şi să intraţi în linişte, nu veţi reuşi, veţi simţi câteva scârţâituri, o harababură. Liniştea interioară este o stare greu de atins! întreaga zi trebuie să facem eforturi pentru a-i crea condiţii, şi, mai totdeauna, armonia este prima dintre ele.

Deci, observaţi, este uşor. Dacă simţiţi că deveniţi nervoşi, nerăbdători, irascibili cu cei din jur, este inutil să încercaţi să căutaţi scuze sau explicaţi în altă parte: aţi lăsat haosul să se infiltreze în voi, şi în aceste condiţii, niciodată nu veţi gusta adevărata linişte. Mulţi îşi imaginează că, fără a fi pregătiţi, vor face unele experienţe spirituale şi vor avea revelaţia luminii divine. Ei nu, este ca atunci când îţi reuşeşte o experienţă chimică: trebuie să îndeplineşti anumite condiţii, să dozezi corect elementele, să reglezi temperatura, etc. Dacă nu respectaţi aceste reguli, cu atât mai rău pentru voi, veţi rata experienţa.

Armonia este cheia care vă deschide porţile tărâmului tăcerii: armonia în planul fizic, armonia în sentimente, armonia în gânduri. Atât timp cât nu sunteţi impregnaţi de acest cuvânt „armonie”, nu trebuie să aşteptaţi nimic din partea Cerului, veţi fi excluşi de la binecuvântările lui.

Totuşi simt foarte bine că, atunci când vă vorbesc despre armonie, acest lucru nu vă spune prea mult, nu

vă simţiţi prea interesaţi, şi totuşi este foarte important, este fundamental. Imaginaţi-vă că suflaţi cu putere asupra unei ramuri înflorite: iată toate petalele se răspândesc în toate direcţiile, nu mai rămâne nimic din ordinea, din aranjamentul care creau întreaga frumuseţe. Ei bine, este ceea ce voi construiţi în voi, când vă lăsaţi antrenaţi de furie, de gelozie şi complicitate, când vă lăsaţi pradă senzualităţii: provocaţi un suflu, un curent ce tulbură dispoziţia atomilor şi a electronilor şi această tulburare interioară stă la originea şi apariţia bolilor psihice sau chiar fizice, care vă rup de lumea spirituală. De aceea, când apare o tulburare, o slăbiciune, vorbiţi-le celulelor voastre; spuneţi-le: „Haideţi, uşuraţi-mă, vă trimit unde de armonie şi iubire, fiţi ascultătoare, reluaţi-vă activitatea.” Nu lăsaţi niciodată o stare negativă să se instaleze în voi, încercaţi să o remediaţi imediat.

Când vom ajunge să creem armonia, ne vom simţi bine. Aşa se întâmplă. Chiar dacă nu avem vreun motiv anume de bucurie, ne simţim fericiţi, dilataţi. Şi invers, când suntem într-o dezordine interioară, ne este rău de tot, fără vreun motiv anume. Da, este clar, armonia stă la baza stării de bine, şi dacă nu trăim în armonie, nu ne simţim bine, chiar dacă nici un eveniment nu ne-a tulburat.

Din păcate, destui oameni se hrănesc cu această prejudecată prostească, aceea că dacă s-ar pune în acord cu legile armoniei, vor deveni sclavi. Este tocmai contrariul: devenim cu adevărat sclavi dacă nu ne supunem acestor legi. Toţi cei care nu au vrut să se conformeze au devenit victime ale forţelor haotice pe care le-au dezlănţuit în ei înşişi şi în ceilalţi. Pentru a vă reda libertatea, vă voi vorbi despre necesitatea muncii în armonie. Nu am dorit niciodată să atentez la

libertatea voastră. Ce să fac cu libertatea voastră? A mea îmi este suficientă.

Eu apreciez calitatea fiinţelor pe care le întâlnesc, în funcţie de armonia ce există în ele. Şi acest lucru se simte imediat: în gesturi, în priviri, în sunetul vocii. Ascultând anumite persoane vorbind, te simţi zdrobit ca şi cum ai primi lovituri în plexul solar, în timp ce alte persoane îţi pot crea o senzaţie de împlinire, îmi amintesc vocea Maestrului Peter Deunov, era atât de caldă, ea ne uşura, şi în acelaşi timp ne întărea. De aceea, plecam de la conferinţe într-o stare de echilibru şi împlinire extraordinară. Eu încerc la rândul meu, prin vorbă să creez în voi armonia, dar ar fi bine să fiţi şi voi conştienţi de binefacerile pe care le obţineţi şi să munciţi pentru a intra în armonie.

Învăţământul Fraternităţii Albe Universale este aici pentru a ne lărgi orizontul, viziunea asupra lumii, prezentându-ne activităţi noi, capabile să ne facă mai buni, mai corecţi, mai fericiţi, ca să putem trăi în linişte. Aceia care nu vor să înţeleagă acest lucru, nu au ce căuta aici, într-o şcoală în care învăţăm ce este armonia: ei n-au decât să plece unde vor! Să ştie că în Fraternitate noi întreţinem respectul faţă de aproape, conştiinţa colectivă. De aceea, în reuniunile noastre, eu insist, înainte de orice, asupra armoniei pentru ca în această atmosferă, toţi cei care vor veni să simtă şi să înţeleagă ceea ce, nici un discurs, nici o explicaţie, nu vor putea vreodată să-i facă să simtă şi să înţeleagă.

Acela care spune: „Sunt liber să fac ceea ce-mi place, cu atât mai rău pentru ceilalţi dacă îi deranjez”, nu ştie că este pe cale să folosească formula cea mai periculoasă care există, căci ea distruge buna înţelegere, distruge Fraternitatea. Prima condiţie a fraternităţii este să respecte armonia şi chiar să

contribuie la crearea ei, pentru ca ceilalţi să aibă cele mai bune condiţii de evoluţie. Acţionând astfel, pentru ceilalţi, acţionăm de fapt asupra propriei noastre persoane, căci beneficiem de această ambianţă pe care am creat-o. Fiecare trebuie să fie conştient, atent, şi să-şi spună că dacă vine la întâlniri cu zgomotul său, cu propria-i dezordine interioară, fără a fi preocupat de efectele pe care conduita sa le produce asupra celorlalţi, niciodată nu vom avea condiţii favorabile pentru a fi vizitaţi de entităţile celeste: astfel, toţi vom avea de pierdut.

Da, acest lucru trebuie să-l înţelegem: acela care munceşte pentru a clădi armonia, este primul care va beneficia de ea, căci el creează condiţiile necesare pentru ca cele mai bune lucruri să se realizeze, în timp ce lipsa armoniei creează condiţii pentru ca cele mai bune lucruri să se sfărâme. Acela care lasă să pătrundă în el dezordinea, deschide uşa complicaţiilor şi eşecurilor. Am văzut familii care aveau totul pentru a fi fericite: sănătate, inteligenţă, avere... dar iată că dezordinea începea să se instaleze printre membrii ei, şi puţin câte puţin, ei se distrugeau. Nimic nu îi putea salva, nici inteligenţa, nici banii: dezordinea sfârşeşte prin a distruge totul. Căci ei îi este caracteristică puterea de a provoca destrămarea elementelor. La fel se petrec lucrurile şi în cazul oamenilor: dezordinea este cea mai puternică forţă care le slăbeşte gândurile, sentimentele sau voinţa, şi astfel ei nu vor putea face nimic bun.

Este de dorit să-i educăm pe copii în această idee a armoniei: cum s-o creăm, dar şi cum s-o păstrăm în noi şi, nu numai în noi, dar şi în afara noastră. Imaginaţi-vă că ieşiţi dimineaţa din casă, pentru a merge la muncă şi în drumul vostru întâlniţi o sută de oameni care vă

aruncă o privire plină de lumină şi iubire... În ce stare veţi fi după aceea? Din păcate, realitatea este că, în drumul nostru întâlnim contrariul, adică o grămadă de oameni care ne privesc inexpresiv sau cu ostilitate, încât suntem demagnetizaţi. Ne-am putea pune întrebarea cum se poartă aceşti oameni în familie şi mai ales, cum îi suportă familia! De ce suntem atât de zgârciţi cu zâmbetele, cu privirile frumoase, cu tot ceea ce ne poate aduce armonia? Ce pierdeţi dacă dăruiţi, din când în când, câte ceva din voi?

Voi nu cunoaşteţi bogăţiile din voi şi nici felul în care să le distribuiţi.

Fiinţa umană trăieşte în organismul cosmic şi face parte din el, este o celulă a acestui gigantic corp care este universal, Adam Kadmon, cum îl numeşte Cabala, şi orice am dori, orice am face, nu putem să ne separăm de el. De la el se primeşte viaţa şi toate elementele necesare supravieţuirii: hrana, apa, aerul, lumina. Dacă propria-i conştiinţă nu participă la această realitate, bineînţeles ea se va rupe într-un fel de acest organism şi se privează de această viaţă, de acest sprijin.

Dar, iată ceva ce este cu certitudine nou pentru mulţi dintre voi. De multe secole, oamenii sunt prost educaţi, astfel încât n-au reuşit să înveţe care ar trebui să le fie atitudinea faţă de natură, faţă de acest corp cosmic din care fac şi ei parte. Ei sunt neglijenţi, grosolani, nu sunt atenţi la acţiunile lor, nici la sentimentele sau gândurile lor şi astfel introduc dezordinea în organismul cosmic, iar acesta încearcă să se apere dându-le câteva lecţii.

Da, dacă nu suntem nici înţelepţi, nici iubitori, nici respectuoşi, deranjăm ceva în funcţionarea corpului universal, suntem ca o tumoră localizată undeva în

interiorul lui. Ce facem cu o tumoră? Chirurgul o operează, în ziua în care omul va înceta să deranjeze corpul universului - nu numai corpul său fizic ci şi corpul eteric şi astral va fi sănătos, frumos, puternic, bogat şi fericit. Sfântul Pavel spune: „Noi trăim şi ne mişcăm în el, în el ne avem existenţa.”

Da, suntem ca o celulă în corpul naturii, care este corpul lui Dumnezeu. De aceea, trebuie să ne gândim zilnic să ne armonizăm cu universul, cu locuitorii diferitelor sale regiuni, chiar dacă nu le cunoaştem, chiar dacă nu ştim unde se găsesc. Oamenii au reuşit să introducă puţină armonie în familiile lor, în oraşele lor şi chiar în diferitele ţări, pentru că au înţeles că există un interes.

Da, ei sunt totuşi destul de inteligenţi şi cumpătaţi, înţelegând că nu este avantajos să fii mereu pe picior de luptă. Dar toate acestea sunt motive egoiste ce nu dovedesc o adevărată înţelegere a armoniei. Acum ar trebui să căutăm armonia de dragul armoniei, din nevoia de a intra în simfonia universală. Astfel, veţi putea deschide porţile forţelor şi entităţilor luminoase ale naturii, care vor năvăli şi se vor instala în voi. Să te armonizezi, înseamnă să te deschizi, iar această deschidere este condiţia pentru ca forţele luminoase să pătrundă în voi.

Unii vor spune: „Da, dar cum să ne deschidem?” Este simplu: iubind. Când iubim, armonia se instalează în noi şi atunci porţile se deschid şi toate binecuvântările celeste vor intra în voi. În realitate, există cel puţin două metode de a lucra asupra armoniei. Prima este gândul: vă imaginaţi că sunteţi de acord cu toate fiinţele care vă înconjoară. A doua este iubirea. Prima metodă este bună, dar nu este prea rapidă şi nici prea eficientă; sunt necesari ani de zile

pentru a reuşi să gândeşti că te afli în comuniune cu toate creaturile. În timp ce, cu iubirea, armonia se *realizează* instantaneu. Veţi spune numai: „Vă iubesc" şi asta-i tot, acordul se face dintr-odată.

Să te armonizezi, înseamnă să trimiţi un surâs, o privire de iubire, proiectile de iubire tuturor creaturilor luminoase ale spaţiului, spunându-le: „Oh, pe voi cei care populaţi imensitatea, vă iubesc, vă înţeleg, sunt în armonie cu voi." Nici nu ştiţi, încă, tot ceea ce puteţi face cu ajutorul iubirii. Vă gândiţi să o dirijaţi spre câteva creaturi terestre şi bineînţeles, le puteţi trimite gândurile, sentimentele, privirile; este bine, dar este prea puţin, căci nu se ştie dacă ei vor profita, în timp ce, dacă vă veţi trimite iubirea entităţilor sublime, acolo unde nimeni nu-şi imaginează că ar putea fi trimis ceva, aceste entităţi se vor bucura să le primească şi vă vor reda iubirea, amplificată de o sută de ori. Acestea sunt adevărate schimburi, adevărata comuniune, fuziunea cu Sufletul Universal.

Unii care au trăit o mare iubire cred că au gustat din viaţa adevărată. Au gustat poate ceva măreţ, frumos, dar în realitate toate pălesc, nimic nu se compară cu splendorile vieţii divine. Da, pentru că emoţiile iubirii umane sunt întotdeauna mai mult sau mai puţin legate de egoism, de senzualitate, deci ele sunt legate de natura inferioară: de personalitate. Şi tot ceea ce este legat de personalitate este departe de a fi ideal, perfect. Pentru a ajunge să-ţi înalţi iubirea până în regiuni divine, trebuie să fii liber, degajat de preocupări, de complicaţii şi lipsit de calcule egoiste.

Iniţiaţii sunt categorici: nu poţi intra în şcoala lor dacă nu ştii, înainte de orice, să lucrezi asupra armoniei. De aceea, foarte puţini dintre voi sunt într-o asemenea şcoală. Veţi spune: „Dar cum, noi suntem

deja într-o şcoală!” Da, din punct de vedere fizic sunteţi numeroşi, dar spiritual foarte puţini sunt aceia care au o mică deschidere. Când fiinţele au primit acest drept de a intra în Şcoala divină, acest lucru se vede, se simte: ele beneficiază de armonia celestă.

Pe vioara voastră (corpul fizic) sunt fixate patru corzi: sol-inimă, re-intelectul, la-sufletul şi mi-spiritul. Da, cum veţi face pentru a cânta dacă el este dezacordat?... Dacă doriţi să fiţi un bun violonist, capabil să scoateţi sunete melodioase din aceste diferite corzi care sunt inima, intelectul, sufletul şi spiritul, gândiţi-vă zilnic cum să vă armonizaţi interior, să absorbiţi, să respiraţi armonia. Când ea va pătrunde în toate regiunile fiinţei voastre şi veţi fi acordaţi ca un instrument, spiritul divin va veni să cânte în voi. ^,

Armonia este rezultatul uniunii dintre intelect, inimă şi spirit. În momentul în care sufletul vostru va fuziona cu spiritul cosmic, veţi gusta extazul: această strălucire care apare când sufletul omului se uneşte cu Spiritul, în acest foc intens, în această îmbrăţişare, toate impurităţile sunt arse şi veţi fi, în sfârşit, eliberaţi, liberi... Veţi zbura în spaţiu, vă veţi cufunda în armonia universală.

Cap. 8 - Liniştea, condiţie a adevăratei gândiri

I.

Adevărata putere a omului este aceea a gândului. O ştiţi şi voi, o ştie o lume întreagă, căci gândul este acela care dirijează, care realizează, care creează. Dar, pentru a lucra, gândul are nevoie de anumite condiţii şi una dintre acestea, o condiţie principală, este liniştea. Iată ceea ce mulţi oameni nu au înţeles bine, căci ceea ce ei numesc, de regulă, gând, nu este deseori decât o

agitaţie a intelectului. Căutaţi defectele vecinului, vă întrebaţi cum să-l învingeţi pe concurentul vostru, să faceţi proiecte legate de cariera politică, şi numiţi toate aceste lucruri „gânduri”! Ei bine, nu, aceasta este, în realitate, consecinţa propriilor instincte, capricii sau ambiţii... se poate numi cum vreţi, numai „gândire” nu!

Este o greşeală să credeţi că, prin discuţii, prin confruntări şi controverse, gândul se dezvoltă. Ceva se dezvoltă şi în acest caz, dar nu este vorba despre gândirea pură. De aceea, meditaţia este un exerciţiu atât de greu pentru majoritatea oamenilor: căci, ei nu ştiu ceea ce este în realitate gândirea şi nici nu se pricep cum să o folosească. Ei îşi închipuie că pot intra oricum în lumea tăcerii, fără nici o pregătire prealabilă, cu o zornăitoare ce va tulbura, de fapt, liniştea. Aşa se şi întâmplă, căci gândul lor, prost stăpânit, tulbură liniştea: el oscilează la dreapta sau la stânga, tulburând tot ceea ce întâlneşte în cale.

Regiunea adevăratei gândiri este planul cauzal, adică mentalul superior; cu cât gândul coboară şi se îndepărtează de aceste înălţimi, cu atât el este obstrucţionat şi deformat. Ori, ca să poată face faţă tuturor problemelor vieţii zilnice cu care se confruntă, gândirea omenească este obligată să coboare şi să se îmbrace cu haine groase; sub acoperirea acestora, ea devine, cu siguranţă, de nerecunoscut şi slăbeşte văzând cu ochii. Gândirea este atotputernică numai în înalt; imediat ce ea coboară în regiunile intelectului (planul mental interior) şi ale inimii (planul astral), ea se acoperă de impurităţi, pierzându-şi puritatea, adică aproape întreaga ei forţă de acţiune. Dacă vreţi ca gândirea voastră să-şi regăsească adevărata putere, ca să meditaţi, ca să vă legaţi de Cer, trebuie să urcaţi

până în planul cauzal, unde domneşte liniştea absolută.

Observându-vă cu atenţie, veţi constata că, urcând pe piscurile munţilor spirituali, vă veţi simţi din ce în ce mai uşuraţi; ordinea divină se restabileşte în voi şi veţi simţi imediat, ca şi cum toate celulele organismului vostru s-ar armoniza. În această linişte, armonie, gândirea liberă îşi ia avânt, zboară în spaţiu, se aruncă în oceanul luminii. Nimic nu-i poate împiedica zborul, căci ea are aripi puternice. Dimpotrivă, cu cât veţi coborî la şes, vorbind în sens spiritual, cu atât mai mult zgomotul se va instala, în gândurile şi sentimentele voastre, iar dacă veţi încerca să vă concentraţi asupra Creatorului, a Mamei Divine, nu o veţi putea face. Este ca şi cum aţi fi atacaţi de o haită de lupi, luptând să scăpaţi de colţii lor, dar, adesea, acest lucru este în zadar. Ah, da, voi spuneţi că meditaţi, dar numai bunul Dumnezeu ştie ce este în mintea voastră când rămâneţi în linişte; cine poate şti dacă v-aţi dirijat gândurile spre planurile superioare!... Care sunt subiectele, imaginile şi amintirile asupra cărora v-aţi oprit? Mereu, asupra a ceea ce este pământesc: cum aţi mâncat, ce aţi băut, cum v-aţi certat sau îmbrăţişat... Din cauza acestei gălăgii, nu aţi reuşit, nici măcar pentru câteva minute, să vă concentraţi gândul până în regiunile sufletului şi spiritului.

Atât timp cât veţi rămâne în planurile astrale şi mental inferioare, veţi fi tensionaţi, agitaţi, nu veţi găsi niciodată liniştea necesară unei activităţi spirituale. Natura gândurilor şi a sentimentelor obişnuite produce aceste efecte şi este perfect normal. Trebuie să cunoaştem bine natura fiecărui lucru. Aşa cum chimiştii studiază natura şi proprietăţile elementelor fizice, tot aşa trebuie să studiaţi şi voi natura şi

proprietăţile elementelor psihice. Tensiunea, excitarea, dezordinea se află tocmai în natura gândurilor şi sentimentelor interesate, egoiste. Oricâte eforturi veţi face ca să meditaţi, nu veţi reuşi atât timp cât nu vă veţi strădui să introduceţi liniştea în voi.

A gândi înseamnă, înainte de toate, să fii în stare să te descotoroseşti de preocupările zilnice, ca să te poţi concentra, într-o manieră dezinteresată, asupra unui subiect filozofic, spiritual. Gândul trebuie să ne ajute să progresăm pe calea înţelegerii fiinţei omeneşti, a universului, a lui Dumnezeu-însuşi. Iar această înţelegere nu se obţine prin lectura unor cărţi sau prin conversaţii. Numai în linişte, ştiinţa imemorială ce zace în cele mai ascunse cotloane ale fiinţei noastre va pătrunde, încet-încet, în conştiinţă. Omul, microcosmosul, reflectare a macrocosmosului, este depozitarul memoriei întregii lumi. În el zac arhivele universului, ce sunt reprezentate în Arborele sefirotic prin sefirotul Daath, ştiinţa. Daath este materia originală, primordială, asupra căreia, la începutul lumii, Dumnezeu şi-a dirijat suflul dându-i viaţă. Materia este capabilă să conţină memoria, tocmai datorită faptului că ea este substanţa Creaţiei. Iar spiritul trezeşte această memorie, mângâind materia, aşa cum adierea vântului produce mişcarea norilor. Liniştea pregăteşte în noi condiţiile trezirii acestei memorii originare.

Un instructor ne poate da sfaturi pentru evoluţia noastră, ne poate destăinui un lucru extrem de util: binefacerile liniştii. Deci, trebuie să ne obişnuim să îndrăgim concentrarea, meditaţia. Mai întâi, câteva minute, apoi, încet-încet vom prelungi această stare... până când vom intra, cu adevărat, în regiunile celeste unde vom lucra: vom atinge, vom mişca, vom deplasa

materiale şi curenţi în întreg universul. Căci gândul care ne permite să înţelegem, ne va permite şi să acţionăm, el fiind mai mult decât o simplă capacitate cognitivă: el este cheia tuturor lucrurilor, bagheta magică, unealta atotputerniciei.

Deci, atunci când aţi reuşit să vă degajaţi gândul de tot ceea ce îl poate înlănţui, ţinându-l sub control, în acel moment îl veţi putea orienta în regiunea unde vreţi să lucraţi: veţi regla, armoniza astfel particulele şi curenţii din voi şi din întreaga lume. Daţi ordine, vă concentraţi asupra unei idei sau a unei imagini, menţinând-o, iar aceasta va lucra, va găsi materiale noi şi le va ordona.

Vă dau un exemplu. Sunteţi într-o barcă, pe mare, şi vă amuzaţi agitând un băţ, circular, în valurile mişcătoare. Creaţi unde circulare şi la început există numai câteva frânturi de cercuri ce se formează... Continuaţi şi, încet-încet, veţi pune în mişcare bărci, apoi vase şi, în sfârşit, vapoare de mare tonaj. Să interpretăm această imagine. Prin gând, produceţi o mişcare armonioasă în oceanul eteric, iar aceste unde antrenează, puţin câte puţin, materiale, entităţi, inteligenţe, inimi... Nu mă credeţi? Atunci încercaţi... Da, aţi făcut-o câte cinci minute, din când în când, şi evident că nu aţi obţinut nici un rezultat. Fiindcă nu aţi perseverat. Ce credeţi că puteţi face în cinci minute?

Dacă, în momentele noastre de întâlnire, vă veţi obişnui să trimiteţi mereu aceleaşi gânduri luminoase în oceanul eteric - fraternitatea universală, împărăţia Domnului - într-o bună zi veţi antrena întreaga lume... încet-încet, toţi se vor trezi având aceleaşi idei. De altfel, acest lucru s-a produs: din ce în ce mai mulţi oameni vorbesc pe limba noastră, ne prezintă ideile.

Fericiţi vor fi aceia care au înţeles cât de necesar este să înveţe să părăsească regiunile inferioare ale gândurilor şi sentimentelor, apropiindu-se de Sursa divină, căci aici vor găsi elementele necesare unei adevărate activităţi, trăind o adevărată viaţă.

II.

Străduiţi-vă să înaintaţi mereu în planul conştiinţei şi cercetaţi-vă posibilităţile. Cerul nu vă va părăsi niciodată, el vă va întinde o mână, vă va arăta drumul, vă va oferi noi posibilităţi de explorare, comori ale inspiraţiei. A venit vremea să treceţi la treabă, căci tot ceea ce aţi cucerit în spiritul şi în sufletul vostru, la nivelul conştiinţelor sau virtuţilor, le veţi duce cu voi, într-o bună zi, în cealaltă lume şi le veţi avea şi atunci când veţi reveni, într-o nouă reîncarnare. Aceia care nu muncesc ca să obţină calităţi spirituale vor pleca în lumea de dincolo cu mâinile goale; căci, o ştiţi deja, noi nu plecăm de pe pământ cu maşinile, cu fabricile, cu hainele sau cu bijuteriile care ne aparţin. Dacă nu am făcut nimic ca să adunăm bogăţii spirituale, vom pleca complet dezgoliţi, săraci, mizerabili, şi nu vom fi primiţi în Cer cu prea mare consideraţie. Da, forul vostru interior trebuie explorat, căci acolo veţi găsi elementele cele mai preţioase pentru împlinirea şi evoluţia voastră.

Această muncă nu o puteţi face decât în timpul meditaţiei, în linişte. Atunci când veţi reuşi să alungaţi gândurile şi sentimentele neplăcute, introducând în voi calmul, armonia, rămâneţi nemişcaţi şi încercaţi chiar să imobilizaţi gândul; nimic altceva nu trebuie să vă mai traverseze mintea, nici un alt gând sau imagine, ca şi cum timpul s-ar fi oprit. Numai conştiinţa voastră trebuie să fie acolo trează, vigilentă.

În realitate, ceea ce oprim sunt mişcările naturii inferioare, în timp ce natura superioară, dimpotrivă, începe să vibreze, să strălucească. Dar, această mişcare vibratorie este atât de intensă încât are aparenţa imobilităţii. Ştiu că nu puteţi înţelege ceea ce vă spun acum. Veţi înţelege ceva din punct de vedere intelectual, dar nu veţi putea înţelege cu adevărat decât atunci când veţi reuşi să faceţi voi înşivă această experienţă.

Eul superior aşteaptă ca să se exprime, înlocuind eul inferior. Dar, nu este prea uşor, căci eul inferior nu-şi părăseşte de bună voie teritoriul; el este mereu prezent, gesticulând, urlând, încercând să se impună. De aceea, Eul superior se manifestă atât de rar; el trebuie să aştepte ca eul inferior să obosească, cedându-i locul... Şi, când acest lucru se petrece, nu durează mult, căci eul inferior îşi revine rapid, este neobosit, şi îşi reia poziţia cu zgârieturi, cu muşcături şi sabotaje. Ce face Eul superior în acest timp? Rămâne inactiv? Ah nu, el nu îşi încetează activitatea, căci participă la lucrarea spiritului universal.

Dar omul, care nu se cunoaşte pe sine, nu ştie că, în măsura în care participă prin Eul său superior la viaţa divină, participă şi la lucrarea Divinităţii. El nu-şi poate da seama de ceea ce se întâmplă în sferele superioare ale fiinţei sale, căci nu are legături conştiente cu ele, şi tocmai asupra lor trebuie să lucreze.

Omul este locuit de Spiritul Divin, şi dacă el trebuie să se pună în slujba lui, nu înseamnă că trebuie să-l întărească, căci Spiritul este deja puternic, şi nici să-l purifice, căci el este o scânteie vie. Omul trebuie să-i netezească drumul, şi în acel moment Spiritul Divin îi

va da lumina, pacea, iubirea Sa. Iată care ar trebui să fie munca voastră în timpul meditaţiei.

In timpul vieţii trebuie să învăţaţi cum să introduceţi în voi liniştea Eului superior. Când ştiţi că veţi avea de suportat o discuţie dificilă ce riscă să degenereze şi să vă agite prea mult, încercaţi să vă liniştiţi şi rugaţi-vă... În acel moment, vă veţi simţi detaşaţi şi la adăpost de intrigi şi meschinării, pentru că adevărata linişte nu asigură condiţiile care îi convin personalităţii, în linişte, personalitatea îşi pierde mijloacele de acţiune, este paralizată.

învăţaţi să vă detaşaţi, lăsând loc liber naturii voastre divine, Eului vostru superior, spunându-i: „Iată, tot ceea ce am, îţi aparţine, foloseşte-te de mine, îţi stau la dispoziţie”. Cineva se va întreba: „Dar la ce pot servi toate aceste lucruri?” Ei bine, trebuie să ştiţi că un adevărat spiritualist nu-şi pune niciodată o asemenea întrebare, căci punând-o demonstrezi că nu ai nici o fărâmă de intuiţie în privinţa adevăratei ştiinţe, adevăratei filosofii. Acela care se hotărăşte să i se dedice cu toată fiinţa sa, îi oferă principiului divin posibilitatea să lucreze, să se exprime prin intermediul său. De aceea, Iisus spunea: „Tatăl meu munceşte şi eu muncesc odată cu El”. Iisus putea pronunţa aceste cuvinte pentru că a oferit tot ce avea Tatălui Ceresc; I-a cedat locul în propria-i fiinţă, deci el i se putea alătura în munca pe care acesta o făcea. El mai spunea: „Tatăl meu şi cu mine Una suntem”, cuvinte ce au aceeaşi semnificaţie.

Dacă veţi ajunge să cedaţi primul loc din voi Eului superior, veţi participa deja la munca cosmică a lui Hristos, a lui Dumnezeu-însuşi. Da, este ceva misterios, o activitate ce se desfăşoară într-o altă sferă, deseori chiar fără ştirea noastră. Atunci când suntem absorbiţi

de grijile zilnice, nu ştim ce face spiritul în noi. Dar, poate că într-o zi, când creierul nostru se va dezvolta suficient, veţi deveni conştienţi de această muncă a spiritului vostru în univers. Pe moment, este important să restabiliţi legătura cu el şi acest lucru ar trebui să fie singura noastră preocupare în timpul meditaţiilor: să-i calmăm pe locuitorii din noi şi, în linişte, să ne regăsim Eul superior care este Dumnezeu însuşi, în acelaşi fel în care participaţi la viaţa de familie, la viaţa socială, sau a ţării în care trăiţi, cu atât mai mult ar trebui să învăţaţi să participaţi la viaţa cosmică, în timpul rugăciunilor, a meditaţiilor, a cântecelor, ar trebui să ştiţi că puteţi participa la viaţa cosmică, dar cu condiţia să fiţi conştienţi de regulile care vă sunt date, ca să faceţi o lucrare spirituală cu ajutorul gândului.

De ce trebuie să vă imaginaţi că numai un cosmonaut sau o rachetă poate călători şi lucra în cosmos? Pământul călătoreşte, traversând Spaţiul eteric, antrenat de soare, iar noi ne găsim pe pământ ca într-o navă spaţială care-şi urmează drumul printre stele. Acest lucru ne transformă în cetăţeni cosmici capabili să participe, conştienţi, luminoşi, la viaţa universală. Este timpul să părăsim noţiunile limitate ce ne sunt transmise prin educaţie de către societate; trebuie să îmbrăţişăm concepte mai vaste, mai largi, mai măreţe: să participăm la lucrarea cosmică a luminii, conduşi de Hristos.

Dacă ne dăm osteneala să aprofundam fraza lui Iisus: „Tatăl meu munceşte şi eu muncesc odată cu El”, vom vedea că ni se deschid orizonturi nelimitate, în loc să faceţi acest lucru, voi îl lăsaţi pe Iisus să muncească cu Tatăl său, ocupându-vă cu tot felul de prostii sau găinării. Veţi replica: „Dar există o

asemenea distanţă între Iisus şi noi! El este Hristos, este perfect, în timp ce noi... doar orgoliul nostru îşi imaginează că putem face aceeaşi muncă ca a lui...” Bine, gândiţi cum vreţi, dar Iisus gândeşte altfel; el spune: „Fiţi perfecţi, precum Tatăl vostru Ceresc este”, sau: „Acela care va îndeplini poruncile mele, va face aceleaşi fapte pe care le-am făcut şi eu, dar le va face cu mult mai mari”. De aceea, eu vă spun: creştinii sunt nişte leneşi. Ei îi lasă pe toţi să creadă că nu pot face singuri, din cauza umilinţei, cea mai bună lucrare adresată oamenilor; aceea de a participa la munca Domnului. Ah nu, deloc, nu este umilinţă, ci lene! Creştinii sunt mult mai aproape de mentalitatea mulţimii mediocre decât de spiritul lui Hristos şi al marilor Maeştri.

Da, asemenea lui Iisus, Iniţiaţii care au conştiinţa trează participă fără încetare la lucrarea Domnului. Şi, dacă voi veţi dori să participaţi la această lucrare, vă voi oferi o nouă metodă. Rămâneţi, la început, un timp mai îndelungat nemişcaţi, şi în liniştea ce s-a instalat, începeţi să vă înălţaţi, prin gând, imaginându-vă că vă părăsiţi, încet-încet, corpul fizic, ieşind prin acea deschizătură ce se află în creştetul capului. Veţi traversa corpurile cauzal, budic, atmic şi, odată ajunşi aici, vă veţi lega cu Sufletul Universal, participând la lucrarea sa, în toate regiunile lumii, în acelaşi timp. Poate că voi nu veţi fi conştienţi de ceea ce faceţi în acele momente, dar spiritul vostru ştie foarte bine ceea ce face.

Cap. 9 - Căutarea liniştii, căutarea centrului

A nu face zgomot nu reprezintă un scop în sine, ci doar o condiţie preliminară, necesară pentru a atinge o

altfel de linişte, liniştea interioară, adică în realitate... armonizarea diferitelor stări ale voinţei care se manifestă în interiorul nostru. Aceste „voinţe” sunt multiple: inima, intelectul, ochii şi urechile, stomacul, abdomenul, sexul, braţele, picioarele... Toate au nevoie de câte ceva şi cer, iar aceste cerinţe sunt deseori contradictorii. Pentru a restabili ordinea, ar trebui să chemăm o forţă capabilă să le armonizeze, să le orienteze, în vederea unei activităţi: adică o inteligenţă, un cap care conduce şi prezidează totul. Celulele organelor noastre şi entităţile care le locuiesc nu ascultă decât de cap, ele nu recunosc pe nimeni altcineva; între ele se răzbună, se sfâşie, dar cum există o lege în univers, conformă căreia inferiorul trebuie să asculte şi să i se supună superiorului, ele se înclină în faţa autorităţii capului.

Capul este un principiu inteligent care posedă facultăţi superioare celorlalte organe. Când capul, principiul suprem, este aici, totul i se supune, şi dacă el cere să se facă ordine, pace, linişte, nimeni nu mai spune nimic, sentimentele tac, chiar gândul tace, singura care supravieţuieşte este conştiinţa. Acela care reuşeşte să stabilească liniştea în el, intră în contact cu Sufletul Universal, vibrează la unison cu el şi înţelege, simte... Nu, în realitate ceea ce descoperă este peste aceste cuvinte, este inexprimabil, trebuie trăit.

Zilnic facem eforturi pentru a regăsi capul, adică acea inteligenţă divină care este închisă în noi, pentru moment, şi căreia trebuie să-i redăm libertatea.

După ce am realizat acea linişte minunată, nimic nu ne va împiedica să reluăm munca şi să repunem în acţiune inima, intelectul, picioarele, braţele, chiar şi limba! Dar, înainte de toate, trebuie ca mintea, capul să fie bine inspirate, în tot ceea ce vom întreprinde:

astfel încât gândurile, dorinţele noastre, senzaţiile, emoţiile să fie orientate de o voinţă superioară, de spirit.

Putem prezenta această problemă şi altfel, spunând că liniştea apare atunci când viaţa periferiei se roteşte în jurul unui centru, într-adevăr, de ce mergem dimineaţa să privim răsăritul soarelui? Pentru că este un exerciţiu care ne permite să ne găsim propriul centru. Soarele este centrul unui sistem pe care el îl susţine, îl organizează şi-l însufleţeşte. Dacă mişcarea planetelor în jurul soarelui este considerată imaginea armoniei universale, acest fapt se datorează tocmai rotirii planetelor în jurul unui centru care menţine echilibrul. Dacă ar dispare din locul său, s-ar instala haosul. La fel se întâmplă şi cu noi: atât timp cât nu avem un centru care să ne menţină, să ne echilibreze şi să ne coordoneze mişcările de la periferie, nu putem avea o viaţă şi o activitate armonioasă, constructivă.

În momentul în care vă concentraţi pe soare, gândiţi-vă că trebuie să găsiţi centrul în voi înşivă. Contemplarea soarelui nu poate fi un exerciţiu profitabil decât dacă îl înţelegeţi să găsiţi în voi centrul: Soarele vostru care este atotputernic, înţelept, atotcunoscător, iubirea universală; apropiaţi-vă zilnic de el. Atât timp cât rămâneţi departe de centru, sunteţi la bunul plac al celor mai haotici şi contradictorii curenţi.

Bineînţeles, suntem deseori obligaţi să abandonăm centrul, pentru a ne urma activităţile periferice. Da, dar trebuie să ştim să ne îndepărtăm de centru, pentru că este necesar, dar acest lucru nu înseamnă că trebuie să tăiem şi orice legătură cu el. Dimpotrivă. Cu cât aveţi mai multe activităţi în lume, adică la periferie, cu

atât mai mult trebuie să vă întăriţi legătura cu Centrul, cu Spiritul, căci din el primiţi energia, lumina, pacea de care aveţi atâta nevoie, ca să duceţi la bun sfârşit lucrarea voastră. Astfel, nu numai că sunteţi alimentaţi fără întrerupere, dar deveniţi şi voi înşivă un centru pentru celelalte creaturi de la periferie, făcându-le să beneficieze de tot ceea ce aţi primit mai bun. Atât timp cât nu aţi înţeles această lege, veţi fi mereu zguduiţi şi nefericiţi.

Unii vor spune: „Dar nu-mi pot părăsi soţul (sau soţia) pentru a pleca în căutarea centrului! Suntem împreună şi ne vom despărţi.” Ei bine, rămâneţi împreună, nu vă despărţiţi. Dar, dacă într-o bună zi nu veţi mai avea nimic bun să vă dăruiţi unul altuia, pentru a vă schimba, pentru a vă îmbogăţi sufleteşte, atunci vă veţi despărţi, dar vă veţi despărţi definitiv! Cum să-i faci pe oameni să înţeleagă că iubirea adevărată nu înseamnă să rămână lipiţi unul de altul, fără să se despartă nici măcar o secundă? Din contră, acela care vrea să-şi ocrotească iubirea, ştie că trebuie să călătorească din când în când. Spuneţi-i acestei călătorii cum doriţi: rugăciune, meditaţie, contemplaţie, căutarea liniştii, a capului, a centrului, a Izvorului, căutarea lui Dumnezeu. Această călătorie vă va permite să aduceţi cadouri fiinţei iubite: soţului, soţiei, copiilor. Care sunt aceste cadouri? O viaţă mai curată, mai armonioasă, mai plină de poezie.

De câte ori nu v-am spus să observaţi întâmplările trăite zilnic, pentru a înţelege legile vieţii interioare! Ce fac taţii (capii de familie) în anumite ţări sărace? Caută de lucru în străinătate, pentru că ei ştiu că rămânând acasă nu vor reuşi să câştige destui bani pentru a-şi hrăni familia. Ei îşi iubesc familia, şi totuşi o părăsesc tocmai pentru că o iubesc: dacă nu ar părăsi-o, ar muri

cu toţii de foame. Şi ce mai face un tată de familie obişnuit? In fiecare dimineaţă pleacă de acasă pentru a câştiga banii care să-i permită să ofere familiei sale tot ceea ce îi este necesar. Ei bine, aceste fapte trebuie să vă lămurească asupra legilor vieţii interioare, în unele domenii, oricare ar fi ele, dacă dorim cu adevărat să fim utili celor din jur, dacă vrem să le aducem abundenţă, fericire, trebuie să-i părăsim un moment pentru a merge la un loc care se numeşte străinătate, muncă, centru sau linişte.

V-am spus că numai aceia care se iubesc ştiu, cu adevărat, ce este liniştea. Forţa sentimentului lor le aduce împlinirea pe care nici un cuvânt nu-l poate exprima şi de aceea ei rămân multă vreme fără să spună nimic, trăind mult mai intens viaţa. Dar, în majoritatea cazurilor, această iubire nu durează, ei nu ştiu să o prelungească. Şi într-o bună zi liniştea care se instalează între ei este doar indiferentă, ranchiună şi chiar ură. De ce? Pentru că şi-au trăit iubirea într-un mod egoist şi limitat: s-au concentrat unul asupra celuilalt, oferindu-şi imediat ce aveau mai bun, fără să se gândească că ar fi trebuit să se reînnoiască, căutând zilnic să obţină noi comori, o nouă frumuseţe, o lumină nouă. Acum ei au ajuns la saturaţie şi nu se mai pot iubi.

Deci, dimineaţa când contemplaţi soarele, gândiţi-vă că apropiindu-vă de centrul universului vă apropiaţi de propriul centru, în apropierea soarelui deveniţi mult mai vii, pentru că soarele este focul vieţii, în fiecare dimineaţă apropiaţi-vă de soare, spunându-vă că puteţi capta o sclipire, o flacără pe care o ascundeţi în voi. păstrând-o ca pe o comoară nepreţuită. Datorită acestei flăcări, viaţa noastră va fi purificată, sublimă şi

peste tot unde veţi merge veţi aduce cu voi puritatea şi lumina.

Găsim în ritualurile religiilor ortodoxe un reflex al acestei cerinţe interioare. Cu ocazia unora dintre sărbători, şi mai ales cu ocazia Sfintelor Paşti, credincioşii au toţi câte o lumânare în mână. În momentul ceremoniei, preotul care oficiază slujba aprinde o lumânare şi apoi, cu flacăra ei, aprinde lumânarea ajutorului său şi astfel, încet-încet, fiecare aprinzându-şi lumânarea de la flacăra vecinului său, va ajuta la luminarea bisericii. Totul a plecat de la o singură lumină, care le-a aprins simbolic pe toate celelalte! Iată ceea ce simbolic ar trebui să facem noi. Apropiindu-ne de centru, de soare, ar trebui prin gândurile noastre să aprindem lumânarea şi astfel întreaga lume va fi luminată într-o bună zi. În faţa soarelui, care este atât de luminos şi strălucitor, cum am putea rămâne întunecoşi?

Cap. 10 - Verbul divin şi cuvântul

Încercaţi să vă bucuraţi de toate aceste momente de linişte pe care le observaţi în timpul conferinţelor, pentru a putea face o adevărată muncă de creaţie cu ajutorul gândului. Să nu uitaţi, niciodată, că această muncă cu ajutorul gândului este cea mai importantă, căci datorită ei veţi ajunge să vă apropiaţi, puţin câte puţin, de idealul la care aspiraţi. Prin rugăciunile voastre, prin meditaţii, zilnic adăugaţi câte un element la ceea ce aţi construit, zilnic, câte o cărămidă, puţin ciment, un lemn, un cui, şi este formidabil! Ce bucurie să simţiţi că acţionaţi, că înaintaţi! Dacă veniţi zilnic la întâlnirile noastre, cu această conştiinţă a muncii pe care trebuie să o faceţi, nu aţi mai aştepta nerăbdători

să întrerup linişţea pentru a vorbi. Căci, ce reprezintă cuvântul în comparaţie cu această linişte? Cuvântul este foarte limitat, cea mai mare parte a cuvintelor fiind inventate de oameni obişnuiţi, pentru nevoi obişnuite. Există câţiva termeni pentru a exprima relaţiile filozofice sau mistice, dar atât de puţini! Deci, pentru a comunica experienţele spirituale, deseori se tace, le exprimăm doar printr-o privire, printr-un gest, căci simţim că vorbele sunt neputincioase. Veţi spune: „Dar atunci, vorba este ineficientă?" în măsura în care se suprapune Verbului Divin, adică este viu, impregnat de viaţa spiritului, cuvântul este puternic şi acţionează, dar atât, deci el singur nu aduce prea multe, este ca un recipient gol.

Verbul Divin aparţine lumii spiritului, al gândirii creatoare. Acela care gândeşte, zămisleşte, în momentul în care gândiţi, putem spune că vorbiţi şi această vorbă nerostită care acţionează este magică: este Verbul Divin. Verbul Divin este deci un cuvânt care nu a coborât în planul fizic: este acolo, real, viu, dar imposibil de auzit, el se manifestă în lumea invizibilă prin culori, forme, sonorităţi ininteligibile pentru toţi, în timp ce cuvântul care se exprimă în planul fizic prin modalităţi proprii unui limbaj particular nu poate fi înţeles decât de cei care vorbesc acea limbă. Deci, iată care sunt greutăţile!

Limbajul universal este Verbul Divin. Dacă doriţi, în interior, din toată inima, din tot sufletul, chiar şi plantele, păsările, insectele, planetele, stelele vor înţelege, căci limbajul inimii şi al sufletului este înţeles peste tot în natură. Chiar dacă nu vorbeşte acelaşi limbaj cu voi, un suflet sensibil, receptiv, vă va înţelege gândurile, dorinţele, le va simţi. Există fiinţe foarte evoluate, foarte sensibile care sesizează un gând în

momentul în care acesta a fost formulat. De altfel spiritele luminoase, îngerii, nu-şi vorbesc şi nu ne vorbesc nici nouă, ele emit unde şi aceste unde noi le traducem prin cuvinte.

Deci, este clar: mai întâi voi gândiţi, simţiţi şi toate acestea reprezintă Verbul Divin. Apoi veţi căuta forma pentru a învălui aceste verbe; şi această formă este cuvântul, cuvântul pe care îl alegeţi dintr-un limbaj determinat. Voi sunteţi capabili să utilizaţi aceste cuvinte mai mult sau mai puţin bine, în timp ce Verbul Divin îşi găseşte întotdeauna, cu rapiditate, în planurile invizibile o expresie adecvată, pe care toate creaturile o înţeleg, chiar şi îngerii şi arhanghelii.

Cuvântul este deseori începutul tuturor neînţelegerilor: nu ştim cum să ne găsim expresiile, pentru a putea comunica, şi ajungem să nu mai vedem foarte clar nici în noi înşine pentru a şti ce trebuie să spunem. Cuvântul nu poate fi însufleţit, puternic, atât timp cât nu se lasă impregnat de Verbul Divin, pentru a putea exprima cu exactitate ceea ce sufletul şi spiritul sunt pe cale să trăiască, într-o zi, oamenii nu vor mai comunica prin vorbe ci prin lumină, prin culori, prin sunete ce vor emana din ei, şi imediat se vor face înţeleşi. Adesea, când un om suferă lângă noi, îi simţiţi durerea, fără ca el să se fi plâns de ceva. Iar când va fi dilatat de fericire, veţi simţi imediat. Suferinţa şi bucuria sunt un limbaj pe care-l sesizăm fără a avea nevoie de cuvinte, iar acest limbaj nu înşeală.

Verbul Divin este sinteza tuturor expresiilor vieţii interioare a omului, a tuturor emanaţiilor produse de gânduri, de sentimente. Şi, în acest sens, putem spune despre Verbul Divin că se opune deseori cuvântului. De câte ori cuvântul, în loc să reflecteze cu fidelitate adevărul, nu este folosit decât ca să trezească

oamenilor anumite reacţii sau sentimente, pe care unii au interesul să le amplifice, ca să-şi atingă scopurile: încrederea în ei, neîncrederea în ceilalţi, etc.

Dar, înţelegeţi-mă bine, scopul meu nu este de a subestima cuvântul, ci din contră, de a vă arăta în ce condiţii el devine eficient, magic. Gândul zămisleşte mai întâi de toate lucrurile, în înalt, apoi cuvântul le concretizează, schiţând anumite linii de forţă în jurul cărora particule de materie vin să se aşeze în ordine. De aceea, cuvântul este necesar pentru realizarea gândurilor şi dorinţelor noastre în planul fizic. Da, dar pentru ca aceste gânduri şi dorinţe să se realizeze prin intermediul cuvântului, trebuie să cunoaşteţi, mai întâi de toate, o lege. Să facem o comparaţie: cuvântul, dacă vreţi, este ca ţeava puştii, iar gândul sau dorinţa reprezintă glonţul. Dacă nu puneţi glonţul pe ţeava, puneţi ochii şi apăsaţi pe trăgaci, nimic nu se va întâmpla. Dar, dacă puşca nu are ţeava, nu puteţi orienta glonţul. Ţeava determină direcţia, glonţul puterea. Este necesar, înainte de toate, să avem gânduri şi sentimente puternice, arzătoare, şi apoi, prin cuvânt, să le orientăm încotro dorim. Energia psihică şi cuvântul sunt, amândouă, necesare.

Dar, cuvântul nu trebuie subestimat, căci el este şi cel care echilibrează tensiunea interioară, ceea ce este foarte important. Când vă rugaţi, în linişte, când meditaţi, acumulaţi energii psihice şi este bine să daţi apoi un impuls acestor energii prin cuvânt. Dacă nu o faceţi, puteţi provoca tulburări: prea multe forţe acumulate, prea multe tensiuni vă pot ameninţa echilibrul. Cuvântul este tocmai modul de a da acestor forţe posibilitatea de materializare, de manifestare, de acţionare. Dacă energia psihică acumulată în forul vostru interior nu poate fi protejată, ea va exploda pe

loc, iar voi veţi deveni victimele ei. De aceea, trebuie să protejaţi această energie, să-i daţi un scop, şi tocmai acesta este rolul cuvântului. Când veţi simţi că aţi reuşit să intraţi în contact cu energiile cele mai pure ale lumii vizibile, prin intermediul gândului, nu vă opriţi, pentru că mai aveţi încă ceva de făcut. Pronunţaţi cu voce tare câteva formule: „Să fie pe pământ precum în Cer” sau „Fie ca împărăţia Domnului şi Dreptatea Sa să se împlinească pe pământ!”. Astfel, veţi putea da un sens, o orientare acestor energii, efectuând o lucrare binefăcătoare pentru întreaga lume. Cunoaşterea acestor legi este baza muncii spirituale.

Atunci când un Iniţiat meditează în linişte, el încarcă, acumulează forţe, şi de aceea, când începe să vorbească vorbele sale sunt pline şi însufleţite, înainte de a vorbi, trebuie să ne legăm de Verbul Divin care este iubire şi putere. Verbul Divin este originea tuturor lucrurilor, izvorul tuturor, este adevărata putere. De aceea cuvântul trebuie să-i urmeze mereu Verbului Divin. Trebuie ca spiritul să fie mereu prezent, vigilent; astfel, veţi înţelege mai bine lucrurile şi le veţi exprima mai bine, simţind că trăiţi ceea ce spuneţi.

Acum, vă voi repeta faptul că nu trebuie să contaţi numai pe ceea ce vă spun în planul fizic, căci este foarte puţin. Iar eu pot lipsi o vreme, în timp ce, alături de Verbul Divin, vă pot vorbi la nesfârşit. Da, când sunt singur, la mine acasă, pe munţi sau într-o călătorie, eu vă vorbesc fără încetare...în viaţa mea nu există nici femei, nici copii, nici afaceri, eu mă pot dedica în întregime vouă, tuturor oamenilor de pe pământ, sfătuindu-vă, luminându-vă, ajutându-vă, uşurându-vă. Iar, dacă nu primiţi nimic din ceea ce eu vă trimit, înseamnă că voi nu credeţi decât în cuvântul fizic. Nu,

trebuie să începeţi să vă exersaţi aici, când suntem împreună: în loc să vă neliniştiţi de prelungirea momentelor de linişte, învăţaţi să vă dezvoltaţi antenele, simţind că Maestrul vostru se gândeşte la voi, la viitorul vostru; încercaţi să ghiciţi ceea ce el vă pregăteşte, unde vrea să vă îndrepte paşii... Există lucruri pe care el nu le poate exprima în planul fizic; nici nu ar avea acest drept, căci cuvintele îi pot fi profanate de unii. De aceea, el le lansează în lumea invizibilă, unde numai aceia care sunt sensibili şi pregătiţi le vor putea capta, ca să avanseze pe calea spirituală.

Cap. 11 - Cuvântul nerostit al maestrului

I.

La fiecare din întâlnirile noastre aşteptaţi să vă adresez câteva cuvinte. Dar eu nu vă pot îndeplini mereu dorinţele, nici nu ar fi bine. Nu putem vorbi în continuu, căci apar neajunsuri: de altfel, este şi obositor pentru acela care vorbeşte... şi, de două ori mai obositor pentru acela care ascultă! Primul este epuizat, al doilea este sătul de atâta ascultat. Deci, nu este recomandabil să ne epuizăm. Cuvintele îşi au utilitatea lor, iar tăcerea pe a ei. Când cineva vă vorbeşte, unele din capacităţile voastre cerebrale se activează, iar când persoana respectivă tace, alte capacităţi vor intra în joc. De exemplu, o femeie îşi vede soţul tăcut, gânditor, şi îl priveşte ca să ghicească ce îi trece acestuia prin minte: pe unde a fost, ce i s-ar fi putut întâmpla... şi astfel ea devine mai sensibilă, mai atentă...

Aceste calităţi, pe care le putem dezvolta lângă un om, ar deveni mai folositoare dacă le-am putea dezvolta alături de un Iniţiat! Când aveam întâlnirile de vară în Bulgaria, lângă cele şapte lacuri de pe Rila, ne adunam zilnic în jurul focului, lângă Maestrul Peter Deunov. Cântam, Maestrul ne spunea câteva cuvinte, dar de cele mai multe ori el rămânea tăcut, în meditaţie, îl priveam şi gândeam: „La ce se gândeşte el? unde este?”. Astfel, în aceste perioade de linişte, m-am obişnuit să mă leg de el, apoi, încet-încet, mi-am dat seama că multe din gândurile, din senzaţiile şi emoţiile lui veneau spre mine. Totodată, am înţeles că ne instruia fără să ne spună vreo vorbă. Veţi spune: „Dar, în linişte nu înveţi nimic, nu auzi nimic!”. Da, aparent aşa este, dar în realitate sufletul este acela care primeşte. Sufletul discipolului vede, simte şi înregistrează tot ceea ce emană sufletul şi spiritul Maestrului său. Dacă discipolul nu află imediat ceea ce sufletul său a captat, înseamnă că este nevoie de un răgaz, pentru ca acesta să transmită creierului, imprimând totul în conştiinţă. Dar, într-una din zile. totul va ieşi la iveală, sub forma gândurilor, a descoperirilor, a reminiscenţelor, iar discipolul nici măcar nu va bănui originea noilor sale cunoştinţe.

În realitate, fiecare fiinţă omenească este în interiorul ei păstrătoarea tuturor cunoştinţelor din univers. Această cunoaştere, ce este depozitată undeva, în profunzimea fiinţei, nu se mişcă, nu vibrează, pentru că nu îi sunt oferite condiţiile necesare; deci îi rămâne inaccesibilă vreme îndelungată. Veţi replica: „Dar, cum se poate aşa ceva?” Oh, aici este o poveste întreaga. De când a părăsit Veşnicia, ca să coboare în materie, fiinţa omenească a parcurs un drum lung, în timp şi în

spaţiu. Acesta nu a fost pentru ea decât o aventură cu peripeţii dramatice, în cursul cărora a câştigat experienţă, a învăţat multe, dar şi-a pierdut din lumină şi din cunoaşterea originară. Sau, mai exact, această cunoaştere a fost acoperită, încet-încet, de structuri cenuşii şi opace, iar acum ea nu şi-o poate regăsi decât în anumite condiţii.

Pentru aceia care, în reîncarnările anterioare au urmat drumul iniţierii, este mult mai uşor să-şi recapete cunoaşterea. Este suficient să citească sau să audă anumite idei, expresii, să intre in contact cu un Iniţiat, cu un Maestru spiritual, pentru ca spusele a acestuia, prezența sa să-i trezească un ecou în suflet, ca o reminiscenţă. Da. câteva cuvinte, o prezenţă, sunt suficiente ca să declanşeze aceste amintiri. Apoi, ei nu mai au atâta nevoie de instrucţie sau ajutor, căci se pot ajuta şi singuri, aducând la suprafaţă, din străfundurile fiinţei lor, cunoştinţe pe care instructorul lor nu le-a relevat niciodată.

Bineînţeles, pentru alţii acest lucru este mult mai greu. Unii dintre ei, auzind exprimându-se anumite idei, au presentimentul că este ceva adevărat în ele, nerealizînd că posedau aceste cunoştinţe, simţindu-le ca pe nişte şoapte venite de foarte departe, rugându-i să fie acceptate. În timp ce, alţii (majoritatea, din păcate), indiferent ce ar auzi, rămân impasibili, nemişcaţi.

Deci. totul depinde de gradul de evoluţie. Orice am face, oricare ar fi argumentele sau sistemele filozofice pe care le prezentăm, nu îi vom putea convinge pe oameni, dacă ei nu vor fi pregătiţi în interiorul fiinţei lor.

Fiinţa omenească are nevoie să vadă, să înţeleagă, să recunoască şi chiar să primească lovituri, suferind,

căci este atât de inertă, de înţepenită şi nemişcată încât dacă nu primeşte impulsuri din lumea exterioară, nu poate fi trezită, scuturată, şi pusă la treabă. De aceea, instructorii. Maeştrii, ne sunt atât de necesari: prin viaţa pe care o duc, prin vibraţiile lor, prin gândurile atât de pure şi de luminoase, aceste fiinţe reuşesc să mişte ceva în noi. Şi, dacă nu reuşesc, nu înseamnă că ei sunt incapabili sau lipsiţi de forţă, ci noi suntem cei împotmoliţi, sub atâtea straturi de materiale cenuşii şi apăsătoare, încât se pune întrebarea dacă Dumnezeu însuşi ar mai putea face ceva!

De altfel, putem compara munca Iniţiatului cu cea a naturii. Ce face natura? Ea nu încetează să ne vorbească, să ne adreseze mesaje: ea nu foloseşte cuvinte, dar vorbeşte: soarele, stelele, pădurile, lacurile, oceanele, munţii, ne vorbesc, comunicându-ne continuu ceva din viaţa lor, din secretele lor. Aceste date se înregistrează în noi, fără să fim conştienţi. Totuşi, datorită lor, puţin câte puţin, devenim mai sensibili, înţelegerea se ameliorează. Nu ştiu cum să ajungem la această înţelegere, dar ajungem. Aşa ne vorbeşte un Iniţiat: prin curenţi, prin razele pe care le trimite, prin particulele pe care le proiectează. Mesajul unui Iniţiat, prin tăcere, este ca un bombardament cosmic. Dar, evident că, în acelaşi mod, inconştient putem să ne închidem în fata mesajelor pe care ni le trimite un Iniţiat în linişte. Veţi spune: „Dar cum putem ajunge să vibrăm la unison cu un Iniţiat, pentru a intra în comunicare cu el. În linişte?” Trebuie să ne pregătim, atât, să ne pregătim. Trebuie să lucrăm, ca să trezim în noi lumea subtilă. Să presupunem că nu aţi putut intra în contact cu un instructor pentru că faţa, gesturile, atitudinea, cuvintele lui nu trezesc

nimica în voi. Ei bine, pregătiţi-vă. totuşi, pentru că s-ar putea să întâlniţi într-o zi un altul cu care veţi avea afinităţi. Dacă nu v-aţi pregătit în prealabil, nu veţi câştiga nimic, chiar dacă staţi lângă el.

II.

Când meditām împreună în linişte, eu nu pot uita imediat că voi vă aflaţi aici, ocupându-mă de propria mea activitate; voi sunteţi prezenţi în capul meu, în inima mea ca o unitate, ca o familie... Atunci, vă vorbesc, vă dau explicaţii şi uneori chiar aş dori să mă opresc pentru a-mi face în sfârşit propria mea muncă, dar nu pot, continui să vă vorbesc, în acel moment, unii dintre voi captează în interiorul lor gândurile mele şi iată că, într-o zi, în timp ce se plimbă sau scriu, dintr-o dată. se vor simţi vizitaţi de un gând, de o inspiraţie, ce le vine aşa. ca si cum ar cădea din cer. Ei da. nimic nu se pierde, nici măcar un gând, căci totul este viu. Şi. va fi din ce în ce mai bine, dacă vă veţi dezvolta armonios, înţelegând valoarea a tot ceea ce tăcem aici. Atunci când va veni momentul, fiecare va emana din el bogăţiile care îi zac în străfundurile fiinţei. De aceea, încercaţi să vă apropiaţi din ce în ce mai mult de această stare de conştiinţă unde ne putem reuni doar pentru a rămâne împreună în linişte, gustând din viaţa divină ce umple spaţiul sufletului nostru şi cel al universului.

Odată ce liniştea a fost instalată, suntem gata să primim vizita spiritelor luminoase care ne fac revelaţii. Nu este neapărat necesar să vorbim, ca să spunem unele lucruri. Şi eu, în linişte, vă pot face revelaţii. Când nu suntem deranjaţi sau acoperiţi de vreun zgomot, suntem gata să auzim voci mult mai subtile. Chiar neauzit, gândul este o voce pe care o putem auzi

şi descifra. Doar în linişte sufletul are posibilitatea de a sesiza, de a înţelege, realităţile spirituale, iar eu prefer să vorbesc sufletului vostru, mai mult decât urechilor voastre.

Da. ca să fiu sincer, trebuie să vă spun că eu nu cred atât de mult în puterea cuvântului. În starea actuală a lucrurilor, cuvântul este printre mijloacele de acţiune cele mai slabe. De milioane de ani. se tot vorbeşte şi iar se vorbeşte, iar împărăţia lui Dumnezeu nu a ajuns încă pe pământ. Rămânem doar cu cuvintele. Veţi replica: „Dar atunci, de ce vorbiţi?” Ca să pregătim terenul dar. În realitate, eu nu prea cred în puterea cuvintelor... nici în aceea a scrisului. Căci, priviţi ce cărţi există... S-au schimbat cumva?... Aştept momentul în care veţi fi gata să rămânem un timp îndelungat împreună, fără să fiu nevoit să vă vorbesc în planul fizic. Dar când? Când veţi învăţa să vă uşuraţi, să vă detaşaţi, să vă concentraţi, să faceţi o muncă cu toate aceste materiale subtile pe care liniştea le cuprinde. Da, pe moment nu este posibil, căci liniştea nu vă aduce nici a zecea parte din ceea ce vă aduce vorba, ceea ce înseamnă că nu sunteţi pregătiţi să percepeţi bogăţiile pe care ea le conţine.

Bineînţeles, cuvântul are o oarecare utilitate: el este folositor pentru unele explicaţii, clarificări, orientări şi atât; da. dar cu condiţia ca oamenii să-şi dorească aceasta!... Altfel, nici un cuvânt nu serveşte la nimic. Pe moment, sunt obligat să vă vorbesc, pentru că văd, ştiu că este necesar. Dar. atunci când cu ajutorul cuvintelor, vom ajunge într-o bună zi să ne mişcăm în profunzime, în această imensitate de linişte, veţi vedea voi înşivă, veţi simţi că trăiţi ceva mult mai vast şi mai puternic.

în sanctuarele trecutului. Iniţiaţii care cunoşteau natura umană nu-şi supraîncărcau discipolii cu cunoştinţe, aşa cum se întâmplă astăzi în universitate, unde există atâtea detalii de înregistrat încât studenţii nu mai au timp să trăiască, nici să respire. Iniţiaţii spun puţine lucruri, ei relevă câteva adevăruri esenţiale, iar discipolilor le revine apoi rolul să mediteze asupra lor. În linişte pentru a se impregna cu ele. pentru a le trăi. Da, Iniţiaţii îşi punea întreaga dragoste, întreg sufletul şi spiritul în cuvinte, iar discipolii le preluau, le gustau, le absorbeau; ei se hrăneau mai mult din viaţa cuvintelor decât din cuvintele însăşi, în timp ce, acum, mai ales în Occident, oamenii nu au sensibilitatea care să le permită să găsească această viaţă conţinută în cuvinte, ca să se hrănească, să se întărească şi să transforme datorită lor. Ei contează doar pe vorbe, şi astfel cu răceală, notează fără să simtă, sau să trăiască ceva. Deci, totul este ratat, întreaga viaţă ascunsă care ar putea să-i lămurească, să-i vindece, să-i însufleţească, nu o primesc. Nu intelectul, ci sufletul şi spiritul sunt cele care trebuie să fie pe primul loc, şi în acel moment, datorită câtorva cuvinte pe care le-aţi auzit, veţi putea într-o zi călători în spaţiu.

Pe viitor, aş prefera să nu vă mai vorbesc atât de mult. Dar, momentul nu a sosit încă, căci nu sunteţi suficient de dezvoltaţi şi sensibilizaţi ca să puteţi capta gândurile unui Iniţiat, care meditează şi vă vorbeşte în linişte: nu recepţionaţi aproape nimic. Cuvântul este sesizat şi înţeles în plan fizic, pentru că sunetul atinge direct planul fizic, ceea ce nu este valabil pentru gând. Şi totuşi, chiar dacă sunt singur sau cu voi, eu vă vorbesc despre lucruri pe care nu le poţi exprima în cuvinte, lucruri atât de elevate, de divine, încât este imposibil să le percepi şi să le înţelegi, în planul fizic.

„Dar, veţi replica, atunci faceţi o muncă inutilă, de ce vă pierdeţi timpul?” Nu. Pe moment, bineînţeles, nu sunteţi prea conştienţi de ceea ce aţi primit astfel. Totul este înregistrat, captat de aparatele voastre psihice, dar voi nu ştiţi, aveţi impresia că nu aţi învăţat încă nimic. Până în ziua în care, în circumstanţe favorabile, dintr-o dată tot ceea ce aţi înregistrat astfel, vă revine în conştiinţă şi atunci veţi avea revelaţia unei descoperiri, a unei iluminări.

Este adevărat, credeţi-mă, aştept cu nerăbdare ziua în care vă voi putea vorbi fără sunet, în linişte. Deocamdată, constat că aceia care doresc acest lucru sunt foarte puţini printre voi. Ei acceptă liniştea câteva minute, înainte sau după conferinţe, dar dacă s-ar întâmpla ca întâlnirile noastre să se desfăşoare fără a rosti vreun cuvânt, foarte puţini dintre voi le-ar suporta. Dar, se va întâmpla şi acest fapt într-o bună zi. Când vă vorbesc, este ca şi cum aş fi obligat să cobor şi să mă limitez, în timp ce, ca să vă vorbesc fără cuvinte, fac o lucrare ce declanşează în mine puteri nelimitate. Da, pentru mine este de preferat acest lucru, căci pot să zăresc rezultatele. De asemenea, şi atunci când vă vorbesc eu văd rezultatele.

În realitate, eu nu încetez niciodată să vă vorbesc, chiar şi atunci când tac. Peste tot, la mine acasă, eu mă ocup de voi, vă explic, vă sfătuiesc. Voi nu ştiţi, nu realizaţi, dar într-o bună zi veţi beneficia de toate aceste lucruri. Până atunci, aşteptând, încercaţi să înţelegeţi, să simţiţi că activitatea unui Maestru spiritual este mult mai vastă şi merge mult mai departe decât vă puteţi imagina.

Sunteţi obişnuiţi cu profesorii, cu conferenţiarii, a căror muncă o poate înţelege oricine. Dimpotrivă, un Maestru spiritual are o activitate ce scapă înţelegerii

noastre obişnuite, căci ea se exercită, înainte de toate, în planurile subtile. Chiar dacă şi el ţine conferinţe sau se întâlneşte cu diferite persoane, încurajându-le, luminându-le, în realitate un Maestru spiritual acţionează în planul invizibil cu inima, cu spiritul, cu Verbul divin, întreaga sa fiinţă se proiectează în spaţiu, ca şi cum s-ar pulveriza, şi fiecare particulă intră ca un element de lumină şi pace în construcţia noii vieţi.

Cap. 12 - Vocea tăcerii, vocea domnului

Când eram tânăr, în Bulgaria, am văzut persoane venite la Maestrul Peter Deunov şi, în loc să-l asculte şi să se instruiască alături de el, acestea îşi etalau cunoştinţele, citând din numeroase cărţi pe care le studiaseră. Cu o răbdare surprinzătoare, Maestrul le zâmbea cu blândeţe; în anumite cazuri, el nu reuşea nici măcar să rostească vreun cuvânt. După un timp, acele persoane realizau faptul că au vorbit în continuu şi că, dacă nu îşi vor schimba atitudinea, nu vor învăţa nimic; în acel moment, ele tăceau, în sfârşit, lăsându-l pe Maestru să vorbească. Apoi, ele erau extrem de uimite când învăţau în câteva minute cu el, lucruri ce reclamau ani de studiu, numai prin simplul fapt că se găseau într-o stare de receptivitate ce le permitea să primească cuvântul Maestrului.

Uneori, anumite persoane, în prezenţa unei fiinţe care le este superioară prin competenţă, inteligenţă, nobleţe, în loc să păstreze liniştea şi să asculte, încep să pălăvrăgească sau întrerup discursul respectivei persoane. Nu este un lucru inteligent, căci procedând astfel, nu câştigăm nimic, ci dimpotrivă, pierdem destul de mult. În faţa unei fiinţe care vă este superioară, este bine să ascultaţi. Chiar dacă ea nu

vorbeşte în planul fizic, în liniştea creată, ea vorbeşte sufletului nostru. Atunci când Spiritul Divin vorbeşte, cerul şi pământul tac, ca să-i asculte cuvântul, căci acest cuvânt este un germene fertil.

Cineva care păstrează liniştea, demonstrează că este gata să asculte, deci se supune. Dimpotrivă, cineva care ia cuvântul arată că vrea să aibă iniţiativa, să conducă, să domine. Deci, tăcerea este calitatea principiului feminin care se supune, se modelează după principiul masculin. Dacă vom reuşi să restabilim liniştea în noi, atunci vom permite spiritului divin să lucreze asupra noastră. Atât timp cât rămânem nesupuşi, recalcitranţi, anarhici, Spiritul nu ne poate orienta, şi rămânem slabi, mizerabili. De îndată ce reuşim să facem linişte, ne punem la dispoziţia Spiritului care ne ghidează spre lumea divină.

Dar această stare pe care o numim receptivă, nu trebuie deloc confundată cu lenea, cu inerţia. Ea nu este pasivă decât în aparenţă; în realitate, ea este cea mai importantă activitate din câte există. Este starea aceluia care, făcând efortul să muncească având răbdare, sacrificându-se, a reuşit să împlinească liniştea în fiinţa sa, şi datorită acestui fapt el începe să-şi asculte vocea sufletului, care nu este altceva decât vocea Domnului.

Va trebui să înţelegeţi liniştea ca pe o condiţie absolut necesară exprimării adevăratului cuvânt, adevăratelor revelaţii, în această linişte, simţiţi, încet-încet, mesajele ce vă sosesc, o voce care începe să vă vorbească. Ea este aceea care vă previne, vă dirijează, vă protejează... Dacă nu o auziţi, înseamnă că faceţi prea multă gălăgie, nu numai în planul fizic, dar şi în cel al gândurilor şi sentimentelor. Pentru că această voce să vă vorbească, trebuie ca liniştea să se

instaleze în voi. Numim uneori această voce, „vocea tăcerii”, multe cărţi orientale purtând acest titlu. Când yoghinul ajunge să-şi liniştească întreaga fiinţă, oprindu-şi chiar orice gând -căci, în mişcarea sa, gândul face şi el gălăgie - el aude această voce a tăcerii, care este vocea Domnului.

De asemenea, noi avem un al treilea ochi, situat în mijlocul frunţii, avem o a treia ureche ce se găseşte la nivelul gâtului, în dreptul glandei tiroide. Pentru a le dezvolta, trebuie să învăţăm să trăim în linişte. Urechile sunt legate de Saturn, planeta liniştii, a reculegerii, a introspecţiei. Dacă, în trecut, Iniţiaţii, asceţii, ermiţii trăiau în izolare, ei o făceau tocmai pentru a asculta această voce interioară. Asemenea lui Saturn, ei rămâneau singuri, pentru ca nimic să nu le poată distrage atenţia.

Oricine ştie că, în momentul în care trebuie să te gândeşti ca să iei o hotărâre, te îndepărtezi, închizi uşa în urma ta, pentru că în linişte ai mai multe posibilităţi să găseşti o soluţie. Chiar în această linişte, oricine o poate sesiza, există deseori un zgomot, căci forul interior al oamenilor se aseamănă cu o piaţă publică unde o mulţime gălăgioasă se exprimă în acelaşi timp, cerându-şi drepturile. Iată de ce este destul de greu să afli adevăratul răspuns la întrebările puse, răspunsul ce vine din Cer, din regiunile tăcerii.

Da, ne simţim bine când ne izolăm, nu suntem singuri, sunt atât de mulţi locuitori instalaţi înăuntru! Credeţi că sunteţi singuri, şi că dorinţele voastre, gândurile, deciziile, vă vin din interiorul fiinţei voastre, că numai voi aveţi iniţiativa? Ei bine, vă înşelaţi. Sunteţi locuiţi de nenumărate entităţi şi în special de spirite familiale: acelea ale fiinţelor din familia voastră plecate pe celălalt tărâm şi cele ale celor încă vii. Ele

vă pun piciorul în prag: aceia care iubesc băutura, hoţia, plăcerile sunt împinşi spre satisfacerea tuturor poftelor anormale. Şi astfel, după un timp, veţi vedea... deşi v-aţi impus tăcerea!

Discipolul are un alt mod de lucru: el nu se mulţumeşte cu izolarea în faţa zgomotelor exterioare, el încearcă să-i reducă la tăcere pe toţi aceia care, în interiorul lor, strigă, au pretenţii, ameninţă. El le spune: „Acum tăceţi”. Şi, în această mare tăcere, el va auzi o voce, dar o voce foarte suavă, foarte slabă...

Această voce interioară vorbeşte fără încetare, în fiecare dintre noi, dar este foarte suavă, şi sunt necesare mari eforturi pentru a reuşi să o distingem printre tot felul de zgomote... Este ca şi cum am încerca să urmărim melodia unui flaut printre zgomotele făcute de tromboane şi tot felul de tobe. Trebuie să învăţăm să ascultăm această voce foarte dulce care ne vorbeşte. Ştim foarte bine cum să ascultăm vocea zgomotoasă a stomacului care-şi strigă foamea sau cea a sexului care-şi doreşte o victimă, dar dacă o voce şoptită ne spune: „Fii mai răbdător cu această fiinţă... învaţă să te controlezi... Fă eforturi...”, vom răspunde: „Oh, taci!”. Căci este foarte uşor să o reduci la tăcere: ea este atât de suavă şi nu insistă.

Veţi spune: „Dar cum? Dumnezeu este forţa, puterea, El are toate mijloacele necesare să-şi facă auzită vocea!” Dar, dar citiţi istoria lui Ilie în Vechiul Testament. Când a trebuit să înfrunte furia reginei Isabela, Ilie s-a ascuns în deşert zile întregi, într-un final, vocea lui Dumnezeu s-a manifestat în el. A fost mai întâi o furtună care a dărâmat munţii, dar Dumnezeu nu era în furtună. A fost apoi un cutremur, dar Dumnezeu nu era acolo. După aceea, a fost un foc, dar Dumnezeu nu a fost în foc. În sfârşit, după foc a

fost un murmur suav şi uşor... şi Dumnezeu a fost în el. Iată, aţi înţeles acum: Dumnezeu nu a fost nici în furtună, nici în cutremur, nici în foc, ci într-un murmur... Vocea lui Dumnezeu nu face zgomot şi pentru a o auzi, trebuie să fii foarte atent.

Profetul Iona a auzit şi el vocea lui Dumnezeu, care i-a spus: „Du-te la Ninive şi spune-le că o voi distruge pentru că nu se supune”. Dar, Iona, care era fricos, nu a îndrăznit să meargă la Ninive şi s-a îmbarcat pe o corabie care se îndrepta spre Tarsis. Când a ajuns pe mare, o furtună îngrozitoare s-a declanşat. Toţi erau înspăimântaţi şi au hotărât să tragă la sorţi pentru a şti cine a fost acela care a atras această furtună. Sorţii l-au desemnat pe Iona; şi atunci, ceilalţi l-au aruncat în apă. A fost înghiţit de o balenă rămânând trei zile în burta ei. Stând acolo, a început să se gândească şi a spus în sfârşit: „Doamne, iartă-mă, acum voi face ceea ce Tu mi-ai cerut”. Imediat, balena l-a eliberat şi l-a salvat... Ca şi Iona, acela care rămâne la bunul plac al capriciilor şi neliniştilor va fi împiedicat să audă vocea lui Dumnezeu, va întâlni balene, rămânând mai multe zile în burţile lor până când zgomotul va dispare şi va auzi acea voce. Câte balene nu aţi întâlnit şi voi în viaţa voastră! Da, balene de toate mărimile şi de toate culorile...

Dacă aţi fi mai atenţi, dacă aţi avea mai mult discernământ, aţi înţelege că, înainte de a lua o hotărâre importantă în viaţa voastră (fie că este vorba de o călătorie, de un loc de muncă, de o decizie) o voce dulce vă sfătuieşte. Dar, voi nu sunteţi atenţi la ea, pentru că preferaţi agitaţia şi furtunile. Pentru a asculta fiinţa care vă vorbeşte, trebuie ca aceasta să facă mult zgomot.

Dacă vă vorbeşte şoptit, nu o ascultaţi. Totuşi, ar trebui să ştiţi că, atunci când fiinţe superioare vă vorbesc, ele nu vă spun decât câteva cuvinte şi cu o voce imperceptibilă. Când, din vina voastră, aveţi un necaz, uneori spuneţi: „Da, bineînţeles, era ceva care mă avertiza, dar atât de slab, de slab...” Nu aţi ascultat, pentru că aţi preferat să urmaţi vocile care vorbesc mult şi tare inducându-vă în eroare. Dumnezeu vorbeşte cu blândeţe şi fără să insiste. El spune lucrurile o dată, de două ori, de trei ori, apoi tace. Intuiţia nu insistă nici ea foarte mult, iar dacă nu ascultaţi cu atenţie, dacă nu discerneţi această voce pentru că nu sunteţi capabili să auziţi decât zgomotul, veţi fi definitiv pierduţi. Vocea Cerului este extrem de suavă, tandră, melodioasă şi scurtă, şi există criterii de recunoaştere. Da, vocea lui Dumnezeu se manifestă în trei feluri: printr-o lumină pe care El o face să se nască în voi, printr-o dilataţie, o căldură, o iubire pe care o simţim în inima noastră, şi în sfârşit, printr-o senzaţie de libertate pe care o dovedim îndeplinind acte nobile, dezinteresate. Deci, fiţi atenţi... Se întâmplă uneori ca, având o hotărâre importantă de luat, să fiţi tulburaţi pentru că există multe lucruri contradictorii care fierb în voi: vă simţiţi împinşi într-o direcţie, apoi în alta şi iar în alta... În mijlocul acestei agitaţii, nu puteţi vedea clar, deci nu este momentul să luaţi o decizie, căci toate condiţiile pentru a comite o greşeală sunt îndeplinite. Ar fi mai bine să vă luaţi o pauză, pentru a vă calma, să vă uşuraţi, căci numai în liniştea gândurilor şi a sentimentelor veţi afla răspunsul Eului Superior, al Spiritului. Această linişte este izvorul clarităţii, al transparenţei, al certitudinii şi voi aveţi nevoie de el pentru a lua cele mai bune hotărâri.

Liniştea, pacea, armonia sunt expresii ale aceleiaşi realităţi. Să nu vă gândiţi că liniştea este mută şi goală, nu, ea este vie, vibrează şi cântă. Dar noi nu o auzim decât atunci când tobele încetează să bată în noi. Datorită contemplaţiei, a rugăciunii, a meditaţiei, vom ajunge într-o zi să auzim vocea tăcerii. Când toate forţele haotice se vor linişti, tăcerea se va apropia, ne va învălui cu haina ei minunată. O limpezime se va instala în noi şi vom simţi deseori că ceva foarte puternic domneşte peste noi şi ne conduce: această tăcere din care a ieşit întreg universul şi în care el se va întoarce într-o bună zi.

Cap. 13 - Dezvăluirile cerului înstelat

Viaţa modernă este astfel construită încât oamenii îşi pierd, din ce în ce mai mult, contactul cu natura, mai ales la oraşe unde, adesea, uităm să mai privim cerul; sau, chiar dacă îl zărim, nu ne gândim că trebuie să îl privim şi cu atenţie. Suntem luaţi de valul gândurilor materiale şi privirea ne coboară, din ce în ce mai mult, spre pământ. Bineînţeles, vedem soarele, dar nu ştim să-l privim cum trebuie. Oare câte persoane îşi iau răgazul necesar ca să privească noaptea, cerul plin de stele?

Eu ştiu că problemele existenţiale nu vă permit prea mult contemplarea stelelor, dar atunci când aveţi ocazia, gândiţi-vă la ele şi dăruiţi-le câteva minute... În liniştea nopţii, închipuiţi-vă că părăsiţi pământul, cu vacarmul şi tragediile sale, şi că deveniţi cetăţenii cerului. Meditaţi asupra frumuseţii stelelor, a măreţiei fiinţelor care le locuiesc. Pe măsură ce urcaţi în spaţiu, vă veţi simţi uşuraţi, eliberaţi, dar veţi descoperi mai ales o pace ce vă va cuprinde, încet-încet, toate

celulele fiinţei voastre. Meditând asupra înţelepciunii care a conceput aceste lumi şi asupra fiinţelor care îi stau ca reflectare, vă veţi simţi sufletul deschizându-şi antenele fine, permiţându-vă comunicarea cu lumea înaltului, întâlnim, aici, momente pline de măreţie ale vieţii, pe care mai târziu nu le vom putea uita.

Şi astăzi îmi mai amintesc de anumite experienţe ce le-am făcut, în tinereţea mea, în Bulgaria. Atunci când Fraternitatea noastră urca în tabăra de vară, sus în munţii Rila, alături de Maestrul Peter Deunov, eu mă căţăram uneori până în vârful muntelui ce poartă numele de Musala, ca să-mi petrec acolo nopţile. Mă înveleam cu câteva pături şi, înainte de a adormi, întins pe spate, contemplam cerul înstelat încercând să mă leg de forţele şi entităţile cosmice, al căror aspect fizic este reprezentat de stele. Nu prea înţelegeam limbajul lor, dar le iubeam, întreaga-mi fiinţă fiind extaziată, le priveam îndelung până adormeam. Uneori, în timpul nopţii, cădeau câţiva fulgi de nea, şi mă trezeam acoperit de un strat subţire de zăpadă. Dar, nimic nu mai conta, eram atât de fericit!

De-a lungul acelor ani, am descoperit extraordinara linişte ce te poate cuprinde atunci când, noaptea, te afli pe vârfurile munţilor, în regiunile unde călătoream, simţeam şi înţelegeam că singura şi adevărata muncă ce o facem în viaţă este aceea de a ne uni cu Spiritul cosmic ce însufleţeşte întreg universul, în viaţa obişnuită, oamenii se ceartă şi se sfâşie pentru tot felul de nimicuri. Tărâmul conştiinţei lor este atât de îngust şi limitat încât, cel mai important lucru îl constituie grijile, ambiţiile, pasiunile, certurile. Ei nu vor să vadă măreţia cerului ce stă deasupra lor, tot acest spaţiu infinit spre care, dacă şi-ar ridica ochii, s-ar putea desprinde din limitele lor şi ar

începe să respire câte puţin, încercaţi să profitaţi de toate ocaziile ce se ivesc, ca să puteţi scăpa de greutăţile vieţii zilnice.

Gândindu-vă la infinit, la veşnicie, veţi începe să simţiţi că plutiţi deasupra tuturora, că nimic nu vă poate atinge, nici un necaz, nici o supărare, nici o pierdere, pentru că o altă conştiinţă se trezeşte în voi; veţi motiva şi judeca diferit lucrurile. Această stare de conştiinţă este aceea a Iniţiaţilor şi a marilor Maeştri: aceia pe care noi i-am părăsit, i-am înşelat, le-am făcut rău, dar nimic din toate acestea nu îi mai poate răni, căci ei se află deasupra lucrurilor. Din nefericire, mulţi oameni nu pot înţelege acest lucru, ei fiind obişnuiţi să stea în regiunile inferioare ale gândului şi sentimentelor, devenind, din ce în ce mai slabi: pentru că ei nu ştiu să se elibereze, şi sunt continuu victime ale condiţiilor negative pe care le-au lăsat să se instaleze în ei.

Da, trebuie să învăţăm să folosim toate ocaziile ivite pentru a depăşi mediocritatea vieţii. Iar liniştea nopţii, cerul înstelat, sunt cele care ne oferă condiţii minunate ca să ne gândim la alte lumi, unde fiinţe mult mai evoluate decât noi trăiesc în armonie şi splendoare, căci trebuie să uităm puţin toate treburile pământene. Tot ceea ce ne preocupă nu reprezintă nimic pentru aceste fiinţe, acestea constituind evenimente minore. Veţi spune: „Cum? Evenimente minore? Foametea, masacrele, cataclismele, dar este îngrozitor!” Da, este oribil, dar în ochii Inteligenţei cosmice acestea nu merită nici o atenţie. În ochii ei nu sunt importante decât evenimentele sufletului şi cele ale spiritului.

Atunci când noaptea este calmă, clară, obişnuiţi-vă să priviţi stelele şi să absorbiţi această pace ce

coboară încet din cerul înstelat. Legaţi-vă de fiecare dintre ele, căci fiecare, asemenea unui suflet viu, inteligent, vă va spune câte ceva. încercaţi să găsiţi una faţă de care să aveţi afinităţi deosebite, legaţi-vă de ea, imaginaţi-vă că vă îndreptaţi spre ea, sau că ea vine şi vă vorbeşte... Stelele sunt suflete foarte evoluate. Ascultându-le vocea, veţi găsi soluţii la numeroasele probleme ce vă frământă, vă veţi simţi uşuraţi şi luminaţi.

Toţi marii Iniţiaţi s-au instruit contemplând cerul înstelat, sufletul stelelor, comunicând cu ele, iar aceşti aştri de o forţă inepuizabilă le-au transmis mesaje, pe care aceştia, la rândul lor, le-au transmis oamenilor. Trebuie să citeşti în stele, aşa cum ai citi caracterele unei scrieri sfinte, ce-ţi cere timp îndelungat de descifrare. Da, mult mai târziu începem să înţelegem, puţin câte puţin, revelaţiile lor. Şi chiar eu, abia acum am început să înţeleg anumite lucruri pe care cerul înstelat mi le şoptea în liniştea nopţii. Sufletul meu le-a captat, le-a înregistrat şi le-a păstrat amprente.

Privind stelele strălucind şi lăsând în spaţiu semnale luminoase, aveam impresia că un fel de război se petrecea între ele, dar un război de lumină şi iubire. Acum ştiu că războiul va exista mereu în univers, căci principiul lui Marte va dăinui (adică nevoia de a te măsura cu ceilalţi, de a te arăta mai puternic), dar el îşi va schimba natura şi manifestările: în loc de a folosi arme ucigătoare, creaturile nu vor înceta să-şi trimită raze de lumină şi iubire. Iată ce am mai învăţat de la stele: că este posibil ca ele să-şi declare război una alteia, dar folosind armele iubirii şi ale luminii.

Cap. 14 - Camera tăcerii

Când întrebăm pe un înţelept ce este Divinitatea, acesta tace, dar răspunde de fapt prin tăcere, căci numai tăcerea poate exprima esenţa Divinităţii. Da, să spui ce este Dumnezeu nu este de ajuns, să spui ce nu este El, nici atâta. Să spui că Dumnezeu este iubire, înţelepciune, dreptate... este ceva dar, în realitate, aceste cuvinte trec pe lângă adevărul divin, ele nu sesizează nimic din infinit, din veşnicie, din perfecţiunea Sa. Nu-l cunoaştem pe Dumnezeu vorbind sau ascultând păreri despre El, Il cunoaştem încercând să pătrundem profund în noi înşine, pentru a atinge această regiune care este chiar aceea a tăcerii.

Fiinţa omenească posedă nişte centru subtili, numiţi în tradiţia hindusă: chakre, lotuşi, cu ajutorul cărora ea are posibilitatea să intre în legătură cu lumea spiritului. Dar aceşti centru nu se pot activa şi funcţiona în mijlocul agitaţiei, al gălăgiei provocate de viaţa zilnică. Atunci, pentru a scăpa de solicitările şi de agresiunile lumii exterioare, unele fiinţe s-au retras în deşert sau în păduri. Ele s-au numit ermiţi, pustnici, înţelepţi, etc.... Printre ei sunt unii care au mers mai departe, dorind să întrerupă toate relaţiile cu lumea exterioară, nemaiavînd cale de întoarcere, oprind funcţionarea celor cinci simţuri: ei au săpat gropi în pământ de dimensiunea corpului fizic şi s-au adăpostit în ele.

Datorită adormirii celor cinci simţuri, aceste fiinţe au reuşit să creeze în ele o linişte absolută; nemaifiind nimic, nemaiauzind sau simţind, negustând sau neatingând ceva, ele au reuşit să străbată acest perete opac care separă omul de adevărata realitate. Când eram în India am întâlnit câteva dintre aceste fiinţe rare care au trăit asemenea experienţe. Şi chiar dacă ştiam multe lucruri înainte de a-i întâlni, am învăţat

multe lucruri de la ei, despre puterea adevăratei tăceri, singura capabilă să facă să vibreze şi să pună în funcţiune toţi centrii noştri spirituali.

Căci adevărata tăcere nu înseamnă absenţa zgomotului. Adevărata tăcere este deasupra înţelepciunii, a muzicii, este lumea cea mai luminoasă, cea mai puternică, cea mai frumoasă, centrul din care ţâşnesc toate creaţiile. Această linişte este Dumnezeu însuşi. Trebuie să ne legăm de el cât mai des şi să pătrundem în el, făcând eforturi de a opri orice gând. În această linişte, o pace extraordinară se instalează în voi şi s-ar putea chiar ca Dumnezeu să accepte să vă vorbească.

A pătrunde în tăcere înseamnă să faci ceva ce se situează dincolo de limita celor cinci simţuri omeneşti, dincolo de sentimente şi chiar dincolo de gândire. Atunci când atingem această regiune de linişte, înotăm într-un ocean de lumină, trăim adevărata viaţă, intensă, abundentă. Unele persoane încearcă această experienţă a tăcerii după mari tulburări, suferinţe, după pierderi grele. Este ca şi cum şocul primit le-ar fi proiectat dincolo de ele însele, acolo unde veghează această entitate pe care Ştiinţa iniţiatică o numeşte chiar „Tăcutul”.

Dar în realitate, chiar dacă ele au trăit o asemenea experienţă, majoritatea oamenilor trăiesc cea mai mare parte a timpului la periferia fiinţei lor. Pentru ei, viaţa interioară se limitează la domeniul inimii şi al intelectului, adică la planurile astral şi mental. Şi acolo, evident, se simte o mişcare! Dorinţele, senzaţiile, pasiunile, supărările, proiectele, calculele, ai ce vedea şi auzi, ai cu ce să-ţi omori timpul! Dar, în profunzime, toată această fierbere nu schimbă nimic, omul nu se transformă. Pentru a te schimba în profunzime, pentru

a găsi ceva esenţial, nu trebuie să rămâi aici, trebuie să te ridici până la planurile cauzal, budic şi atmic.

Toată lumea are gânduri şi sentimente obişnuite, fără să facă vreun efort pentru acest lucru, căci nu trebuie să te laşi dus de val. Dar, ca să întreţii sentimente inspirate de iubirea divină, gânduri inspirate de inteligenţa divină, pentru a trăi stări de conştiinţă superioare, trebuie să faci eforturi care sunt dezinteresarea, detaşarea, renunţarea... Doar în aceste condiţii putem pătrunde în regiunile tăcerii.

Unii vor spune: „Dar această linişte de care vorbiţi, această lume de dincolo de gânduri şi de sentimente, este vid, este ca şi cum ne-aţi cere să ne aruncăm în gol... este înspăimântător!” într-un fel, da, îl putem numi vid, dar să nu vă fie frică, n-am spus niciodată că trebuie să vă aruncaţi fără să fiţi pregătiţi. De ce aş fi insensibil sau, mai crud decât pasărea

mamă? Ce face pasărea mamă? îşi păzeşte puii ieşiţi din găoace, atâta timp cât trebuie să stea în cuib, apoi, când simte că ei sunt pregătiţi, că aripile li s-au dezvoltat suficient, ea îi aruncă din cuib; dar niciodată înainte. Ei bine, nici eu nu voi face acest lucru cu voi, nu vă voi arunca în gol înainte de a fi pregătiţi. Eu vă prezint doar ceea ce va trebui să faceţi şi mijloacele necesare, atâta tot.

De altfel, vidul nu este un scop în sine. Să faci vid înseamnă să înveţi să te debarasezi de toate elementele care te împiedică să intri în contact cu lumea divină şi să-i primeşti binecuvântările. Câţi oameni nu sunt asemenea sticlelor pline! Nu există nici un mijloc să verşi ceea ce este în ei, căci sunt plini: plini de dorinţe necuviincioase, de idei greşite, preconcepute; ei nu încearcă niciodată să se golească pentru a înlocui obscuritatea cu lumina, urâţenia cu

frumuseţea, dezordinea cu ordinea. Când este cazul să înlocuiască un muncitor, un patron, o femeie, atunci ei devin mari specialişti. Dar dacă le vorbeşti despre înlocuirea greşelii prin adevăr, a unui efect printr-o calitate, vă vor privi uimiţi.

Deci este adevărat, să taci înseamnă să faci într-un fel un vid în tine însuţi, şi în acest vid obţii împlinirea. Da, căci în realitate, vidul nu există. Aruncaţi apa dintr-un recipient: aerul va pătrunde; scoateţi-1, şi va intra eterul. Când încercăm să obţinem vidul, materia este de fiecare dată înlocuită printr-o materie mult mai subtilă. În acelaşi fel, când ajungem să alungăm gândurile, sentimentele şi dorinţele inferioare, lumina spiritului este aceea care izbucneşte: în acel moment vedem, ştim.

Liniştea este regiunea cea mai înaltă a sufletului nostru şi în clipa în care atingem această regiune, intrăm în lumina cosmică. Lumina este chintesenţa universului, tot ceea ce vedem în jurul nostru şi ceea ce nu vedem este traversat şi impregnat de lumină. Scopul tăcerii este tocmai această fuziune cu lumina care este vie, puternică, şi pătrunde întreaga creaţie.

Dacă puteţi, încercaţi să aveţi în apartamentul vostru un loc, oricât de mic, pe care să-l dedicaţi liniştii, un loc frumos colorat, decorat cu câteva tablouri simbolice sau mistice. Consacraţi-le Tatălui Ceresc, Mamei Divine, Duhului Sfânt, îngerilor şi arhanghelilor, nu lăsaţi pe nimeni să intre şi intraţi aici numai dacă sunteţi capabili să vă faceţi linişte în interior, pentru a auzi vocea Cerului. Veţi da, astfel, spiritului vostru, sufletului vostru, posibilitatea de a se deschide şi de a chema binecuvântările pe care le veţi putea apoi răspândi tuturor creaturilor care vă înconjoară. Dacă puteţi păstra o atitudine corectă, din

pereţii şi obiectele acelei camere va emana ceva armonios, ceva ce va atrage entităţile luminoase, căci aceste entităţi se hrănesc cu armonie. Şi dacă veţi fi trişti, descurajaţi intrând în acea încăpere, cum ea este populată cu prieteni care nu doresc decât să vă consoleze şi să vă ajute, după un timp vă veţi simţi restabiliţi.

Dar pe măsură ce pregătiţi camera tăcerii, fiţi conştienţi că o pregătiţi şi în voi înşivă, în sufletul şi în inima voastră. Şi atunci, peste tot unde vă veţi găsi, chiar în mijlocul tumultului, veţi putea intra în această cameră interioară, pentru a găsi pacea şi lumina. Noi trăim în acelaşi timp în două lumi: vizibilă şi invizibilă, materială şi spirituală, de aceea este bine să avem această cameră a tăcerii şi în interiorul nostru şi în afara noastră, ţinând-o la adăpost de influenţa răului.

Eu ştiu bine că ceea ce vă spun nu este pentru toţi, ci doar pentru cei care, în ciuda celor obţinute în viaţă, nu sunt mulţumiţi: ei simt că le lipseşte ceva esenţial. Atunci, totul depinde numai de voi..., dar odată ce aţi luat hotărârea de a vă angaja pe această cale a tăcerii, nu vă gândiţi la timpul necesar pentru a o parcurge. Important este faptul că aţi hotărât să intraţi pe acest drum şi că trebuie să perseveraţi.

CUPRINS